

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Co/21/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1722200994
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Králová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1722200994.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte v zložení: predsedníčka senátu JUDr. Michaela Králová, členky senátu JUDr. Nadežda Wallnerová a JUDr. Ivana Jahnová, v právnej veci žalobkyne: H. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom: M. XX, T., zastúpenej: Občianske združenie OPOS, IČO: 51 147 688, A. Hlinku 1084/24A, Trenčianska Teplá, proti žalovaným: 1/ OT KREDIT Slovakia, a.s., IČO: 36 660 850, so sídlom: Mostová 2, Bratislava, zastúpený: Studio Legale, s.r.o., IČO: 36 811 874, Galandova 3, Bratislava, 2/ FORUM - dražobná spoločnosť a.s., IČO: 47 701 056, so sídlom: Eötvösova ulica 3026/32E, Komárno, zastúpený: Studio Legale, s.r.o., IČO: 36 811 874, Galandova 3, Bratislava, X/ Y. R.K.Č., nar. XX.XX.XXXX, bytom: L. XXX/XX, M. M., o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Pezinok, č.k. 45C/29/2022-365 zo dňa 13. apríla 2023, v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Pezinok, č.k. 45C/29/2022-376 zo dňa 15. mája 2023, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Pezinok, č.k. 45C/29/2022-365 zo dňa 13. apríla 2023, v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Pezinok, č.k. 45C/29/2022-376 zo dňa 15. mája 2023 m e n í tak, že sú d u r č u j e neplatnosť dražby realizovanej na nehnuteľnosť zapísanú na LV č. XXXX, nachádzajúcu sa v katastrálnom území T., evidovanú Správou katastra T., a to byt č. X v bytovom dome, súpisné číslo XXXX, ležiacom na parcele Z. č. XXXX/X, vchod XX, ktorá sa konala dňa 18.05.2022 a bola osvedčená Notárskou zápisnicou č. N 380/2022, NZ 13802/2022.

II. Žalobkyňa má voči žalovaným 1/, 2/ a 3/ spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Pezinok rozsudkom č.k. 45C/29/2022-365 zo dňa 13. apríla 2023, v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Pezinok, č.k. 45C/29/2022-376 zo dňa 15. mája 2023 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia neplatnosti dobrovoľnej dražby na nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX, nachádzajúce sa v katastrálnom území T., evidované Správou katastra T., byt č. X v bytovom dome, súpisné číslo XXXX, ležiacom na parcele Z. č. XXXX/X, vchod XX, ktorá sa konala dňa 18.05.2022 a bola osvedčená Notárskou zápisnicou č. N 380/2022, NZ 13802/2022.

2. Žalobkyňa uviedla, že dňa 18.05.2022 sa uskutočnila opakovaná dobrovoľná dražba v priestoroch L. F. X, Y. X, F., ktorú inicioval žalovaný 1/, a to aj napriek skutočnosti, že sa žalobkyňa na Okresnom súde Pezinok pod sp.zn. 6Csp/47/2017 domáhala svojich práv prostredníctvom podanej žaloby o určenie neplatnosti zmluvy o úvere č. XXXXXX zo dňa 29.05.2015, t.j. určenia, že úver zo zmluvy o úvere č. XXXXXX je bezúročný a bezodplatný, o určenie neplatnosti použitia neprijateľnej podmienky, o určenie neplatnosti výkonu záložného práva smerujúceho k realizácii dobrovoľnej dražby, o určenie, že nehnuteľnosť - byt č. N. v bytovom dome súpisné číslo XXXX, vchod číslo XX, postavený na parcele Z. č. XXXX/X, nachádzajúci sa v k. ú. T., nie je zaťažený záložným právom, v prospech záložného veriteľa

- žalovaného 1/. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací potvrdil odvolaním napadnutý rozsudok Okresného súdu Pezinok zo dňa 12. marca 2020, sp.zn. 6Csp/49/2019, a to v celom rozsahu ako vecne správny. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie. Vzhľadom na podané dovolanie žalobkyňou proti právoplatnému rozhodnutiu odvolacieho súdu zastávala žalobkyňa názor, že záložný veriteľ uskutočnil dobrovoľnú dražbu aj napriek procesnej obrane - podanému dovolaniu, ak nebola zodpovedaná právna otázka existencie záložného práva v tomto prípade aj vzhľadom na zákonnú obranu žalobkyne.

3. Žalobkyňa zdôraznila, že v dôsledku realizácie výkonu záložného práva predajom nehnuteľnosti na dobrovoľnej dražbe došlo práve k uspokojeniu žalovaného 1) aj v rozsahu, na ktorý nemá v dôsledku potenciálnych neprijateľných podmienok obsiahnutých v zmluve a záložnej zmluve právny nárok a k prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam na tretiu osobu, došlo k stavu, ktorý je zvrátiteľný len s veľkými ťažkosťami. Tak, ako vyplýva z tvrdení a dôkazov žalobkyne, pohľadávka, na ktorú sa viedlo záložné právo je sporná a to z dôvodu, že záložná zmluva je založená na neplatnom právnom úkone. Žalobkyňa sa žalobou domáhala preskúmania predmetných zmlúv, ich náležitostí, zistenia nekalej podmienky a z nej vyplývajúce povinnosti v neprospech spotrebiteľa, pochybenia žalovaného 1/a žalovaného 2/ v začatí a pokračovaní výkonu záložného práva. Žalobkyňa žiadala, aby sa súd zaoberal predbežnou právnou otázkou, či tu právo je alebo nie je a či je nehnuteľnosť, ktorá je predmetom konania, zaťažená záložným právom.

4. Žalobkyňa ďalej uviedla, že dňa 28.02.2022 jej bol doručený Znalecký posudok č. XX/XXXX vyhotovený K. I. T. z FÓRUM - dražobná spoločnosť a.s., na ktorý žalobkyňa ziasielala listom zo dňa 03.02.2022 svoj nesúhlas, na ktorý žalovaný 2/ reagoval vypracovaním nového znaleckého posudku, avšak jeho hodnota oproti predošlému bola iba o 5.000,- eur vyššia. Žalobkyňa namietala aj tento znalecký posudok. Podľa názoru žalobkyne bola cena nehnuteľnosti minimálne o 50.000,- eur podhodnotená. Okrem iného boli v znaleckom posudku použité nesprávne koeficienty pre výpočty všeobecnej hodnoty nehnuteľnosti. Zároveň žalobkyňa v podaných námietkach uviedla, že z hodnôt uvedených v znaleckom posudku nie je zrejmé, k akej časti posudzovaného majetku sa vzťahujú. Všetky koeficienty sú zhrnuté do jednej tabuľky. V časti 2. absentuje výpočet východiskovej a technickej hodnoty nehnuteľnosti, ako aj stanovenie všeobecnej hodnoty nehnuteľnosti. Znalecký posudok neobsahuje ani podstatnú náležitosť, a to vzhľadom na mimoriadnym rizikám, ktoré spočívajú v zápise/blokácii na LV č. XXXX, kde je zapísané záložné právo - Zmluva o zriadení záložného práva v prospech OT Kredit Slovakia. a.s., podľa U. XXXX/XXXX zo dňa 02.06.2015. V poznámkach je uvedené: Oznámenie o výkone záložného práva záložným veriteľom OT Kredit Slovensko, a.s. podľa U. - XXXX/XXXX dobrovoľnou dražbou. Žalobkyňa poukázala v žalobe aj na nesplnenie ďalších obsahových náležitostí znaleckého posudku.

5. Z uvedeného podľa názoru žalobkyne vyplývalo, že záujem na férovom predaji nehnuteľnosti nemal ani žalovaný 1/ ani žalovaný 2/, pretože ak si žalovaný 1/ vyčíslil svoju pohľadávku proti žalobkyňi na istinu 186.407,05 eur, nemohla byť podľa žalobkyne za žiadnych okolností uspokojená predajom jej majetku. Dokonca v záložnej zmluve neexistuje zabezpečenie úverovej zmluvy až do takejto výšky pohľadávky. Zároveň žalobkyňa považuje za potrebné poukázať na to, že už v tomto nesúhlase upozornila na premlčanie nároku veriteľa, ako i na nepravdivé a podľa jej názoru neplané (zrejme neplatné, pozn. súdu) znalecké posudky, na základe ktorých sa mala vykonať dražba nehnuteľnosti. Podľa názoru žalobkyne, bez zabezpečenia riadneho a seriózneho znaleckého posudku nie je možné dražbu vykonať.

6. Podľa názoru žalobkyne, vo veci je prekážka, ktorá bráni vôbec začať výkon záložného práva a to je nezodpovedaná právna otázka neplatnosti záložnej zmluvy ako i to, či mala žalobkyňa pri uzatváraní zmluvy o úvere postaviť spotrebiteľa. Zároveň mala žalobkyňa za to, že ak chýba náležitosť špecifikácie pohľadávky tak, ako to vyžaduje § 16 ods. 10 Zákona o dobrovoľných dražbách, je zmluva o vykonaní dražby neplatná. Dražbu je možné vykonať len na vymoženie konkrétnej pohľadávky, čo vyplýva napr. z § 7 ods. 2 Zákona o dobrovoľných dražbách. Žalobkyňa ako vlastníčka nehnuteľnosti nikdy nebola oboznámená so špecifikáciou pohľadávky. Žalobkyňa tiež spochybnila žalovaným 1/ stanovenú sumu pohľadávky, na základe ktorej vydražili jej nehnuteľnosť, jej obydlie. Trhová hodnota nehnuteľnosti je minimálne 140.000,- eur, čo preukazovala znaleckým posudkom č. XX/XXXX zo dňa 30.01.2021, ktorý si nechala sama žalobkyňa vypracovať. Pre žalobkyňu má však hodnotu neporovnateľne vyššiu. Je to obydlie jej rodiny, v ktorej má trvalé bydlisko aj jej dcéra A. T. s dvomi maloletými deťmi. Výška

dlhu uvádzaného žalovaným 1/ je podľa vyčíslenia v liste zo dňa 30.11.2021 vo výške 186.407,05 eur, ktorú žalobkyňa spochybnila. Žalobkyňa poukázala na nedodržanie ustanovenia § 21 ods. 2 Zákona o dobrovoľných dražbách zo strany žalovaného 1/ a 2/ a konštatovala, že pri prvom kole dražby, ako i opakovanej dražbe boli porušené viaceré ustanovenia tohto zákona. Došlo k porušeniu § 11 ods. 4 Zákona o dobrovoľných dražbách, pretože oznámenie o opakovanej dražbe nebolo zverejnené na úradnej tabuli obce 15 dní pred jej konaním a pochybnosti boli aj v otázke zverejnenia oznámenia v periodickej tlači v lehote 15 dní pred konaním opakovanej dražby. Porušený bol tiež §17 ods. 2-5 Zákona o dobrovoľných dražbách, pretože oznámenie o dražbe nebolo uverejnené v registri dražieb najmenej 30 dní pred začatím dražby a žalobkyni bolo oznámenie o opakovanej dražbe zaslané iba 12 dní pred jej začatím. Porušený bol tiež § 22 ods. 1 Zákona o dobrovoľných dražbách, nakoľko sú pochybnosti o vzniku zmluvy o opakovanej dražbe a sú tiež pochybnosti, či vznikla v súlade so zákonom o dobrovoľných dražbách a to, že zmluva o vykonaní opakovanej dražby musí byť uzatvorená do desiatich dní po doručení zápisnice o vykonanej dražbe alebo vyznení o zmarení dražby. Podľa žalobkyne majú uvedené porušenia Zákona o dobrovoľných dražbách za následok, že v dôsledku nedostatočnej publicity dražby sa nevytvorili podmienky pre získanie skutočne najvyššej dosiahnuteľnej ceny. V dôsledku realizácie výkonu záložného práva predajom nehnuteľnosti na dobrovoľnej dražbe došlo práve k uspokojeniu žalovaného 1/ a 2/ aj v rozsahu, na ktorý nemá v dôsledku potenciálnych neprijateľných podmienok obsiahnutých v zmluve a záložnej zmluve právny nárok a k prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam na tretiu osobu, čím by došlo k stavu, ktorý by bol zvrátený len s veľkými ťažkosťami. Tak, ako vyplýva z tvrdení a dôkazov žalobkyne, pohľadávka, na ktorú sa vedie záložné právo je sporná a to z dôvodu, tak ako vyplýva z návrhu, že úverová zmluva je založená na neplatnom právnom úkone.

7. Žalobkyňa zastávala názor, že je nevyhnutné v takomto prípade nariadiť neodkladné opatrenie na ochranu jej práv, pretože žalovaný 1/ sám určil výšku svojho dlhu, aj napriek tomu, že neexistuje súdne rozhodnutie na plnenie zo zmluvy uzatvorenej medzi žalobkyňou a žalovanými. Je nevyhnutné aj vzhľadom na zákonnú obranu žalobkyne podaním dovolania podrobiť zmluvu súdnej kontrole, či došlo k účinnému mimoriadnemu zosplatneniu úveru, na základe ktorého žalovaný 1/ začal s výkonom záložného práva, taktiež je potrebné podrobiť súdnej kontrole aj výšku zosplatneného úveru, ktorého výšku tvorí navýšenie poskytnutej sumy (45.000,- eur) bez zaplatiteľného zmluvného dojednania na viac ako 4 násobok (186.407,05 eur), ktoré sú neprijateľnými zmluvnými podmienkami, teda spochybnila výšku dlhu. Žalobkyňa uzatvorila so žalovaným aj zmluvu o zriadení záložného práva na nehnuteľný majetok, ktorou je zabezpečená pohľadávka záložného veriteľa vo výške 45.000,- eur istiny úveru a vo výške 16.875,- eur úrokov úveru. V ostatnej časti je záložná zmluva nejasná s poukazom na ustanovenie § 37 Občianskeho zákonníka. Záložná zmluva nemá všetky podstatné náležitosti, ktoré podľa zákona má mať a podľa § 39 Občianskeho zákonníka je navyše pre rozpor svojho obsahu so zákonom aj absolútne neplatným právnom úkonom. Žalovaný za poskytnutý úver 45.000,- eur získal na základe neplatného právneho úkonu sumu 111.500,- eur, čím neuspokojil svoju predstavu pohľadávky, ktorú vyčíslil pre žalobkyňu na sumu 186.407,05 eur. Má za to, že je potrebné poukázať na nekalé konanie žalovaného 1/, ktorý svoju pohľadávku do dnešného dňa neriešil žalobou na plnenie na miestne príslušnom súde, ale sa domáha úžery sofistickým spôsobom mimo súdnej ochrany dôchodkyne/žalobkyne.

8. Záverom žalobkyňa uviedla, že záložný veriteľ si voči žalobkyni uplatňuje pohľadávku podľa vyčíslenia v liste z dňa 30.11.2021 vo výške 186.407,05 eur. Zmluva o úvere mala byť splatná dňom 29.11.2016. Od nasledujúceho dňa začala plynúť záložnému veriteľovi premlčacia lehota na splatnú pohľadávku spolu s premlčaním záložného práva. Záložné právo ako majetkové právo podlieha premlčaniu. Premlčacia doba je v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka trojročná a začína plynúť odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať prvý raz. K premlčaniu záložného práva nemôže dôjsť skôr, ako by došlo k premlčaniu pohľadávky záložným právom zabezpečenej. Pokiaľ ide o začiatok plynutia premlčacej doby záložného práva, tento sa zhoduje so začiatkom plynutia premlčacej doby zabezpečovanej pohľadávky, t.j. s dňom 30.11.2016, pričom týmto dňom začala plynúť táto 3-ročná premlčacia lehota. S ohľadom na skutočnosť, že premlčacia doba na výkon záložného práva nesplnenej pohľadávky začala plynúť dňa 30.11.2016, ako aj s ohľadom na zákonnú úpravu (konkrétne ust. § 100 ods. 2 tretia veta Občianskeho zákonníka), ktorá vylučuje premlčanie záložného práva skôr ako sa premlčí zabezpečovaná pohľadávka, je nesporné, že záložné právo sa premlčalo v rovnaký deň ako zabezpečovaná pohľadávka, t.j. dňa 30.11.2019. K premlčaniu pohľadávky zabezpečenej záložným právom nie je potrebné vnesenie námietky premlčania. Veriteľ si svoju pohľadávku skôr ako v dražbe mohol uplatniť na súde, avšak jeho konanie smeruje práve k tomu, aby žalobkyňu o jej nehnuteľnosť pripravil. Námietku premlčania si uplatnila žalobkyňa v podaných námietkach proti konaniu dražby (20.04.2022 o 11:00 hod v

priestoroch Q. F.) zo dňa 15.04.2022. To znamená, že záložné právo nezaniklo, ale je podľa žalobkyne nevykonateľné.

9. Žalovaní 1/ a 2/ sa k jednotlivým tvrdeniam žalobkyne uviedli, že žalobkyňa napáda neseriózne konanie žalovaných 1/ a 2/ a nekalé a neseriózne konanie porušením § 5 a § 7 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, preto napáda platnosť zmluvy o úvere a taktiež zmluvy o zriadení záložného práva zo dňa 29.05.2015, ktoré sú podľa žalobkyne predmetom konania. Žalovaní 1/ a 2/ k tejto žalobnej námietke žalobkyne argumentovali rozsudkom Okresného súdu Pezinok zo dňa 10.03.2020 č.k. 6Csp/47/2017-380, ktorý vyhodnotil predmet zmluvy o úvere ako podnikateľský prevádzkový úver, predmetná zmluva bola uzatvorená podľa ustanovení § 497 a nasl. Obchodného zákonníka medzi žalovaným 1/ a žalobkyňou, taktiež podľa názoru odvolacieho súdu (Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 16.09.2021 pod č.k. 9CoCsp/16/2020 - 436) a vzhľadom na produkované listinné dôkazy neboli najmenej pochybnosti o skutočnosti, že žalobkyňa so žalovaným 1/ uzatvorila zmluvu o prevádzkovom podnikateľskom úvere, ktorý nebol spotrebiteľským úverom a žalobkyňa pri jej uzatváraní nemala postavenie spotrebiteľky. Z vykonaného rozsiahleho dokazovania bolo preukázané, že žalobkyňa nevedela získať spotrebiteľský úver ako spotrebiteľka na vyrovnanie nesplatených dlhov, ktoré si zaviničila sama bez pričinenia žalovaného 1/, a preto videla možnosť ako vyriešiť túto situáciu možnosť zabezpečiť si potrebné finančné prostriedky prostredníctvom podnikateľského úveru od žalovaného 1/. Žalobkyňa aktívne sama podnikla všetky kroky, aby splnila podmienky žalovaného 1/ na poskytnutie podnikateľského úveru žalovaným 1/, pretože chcela od žalovaného 1/ získať podnikateľský úver, zmluvu o úvere si pred jej podpisom prečítala, nikto ju nenútil do jej podpisu, bola oboznámená s jej obsahom, pričom z jednotlivých zmluvných dojednaní nemohla vzniknúť žiadna pochybnosť o tom, že predmetný úver nie je spotrebiteľský, ale podnikateľský. K zmluve o zriadení záložného práva zo dňa 29.05.2015 žalovaný 1/ poukázal na argumentáciu ako doslovne uviedol odvolací súd v rozsudku zo dňa 16.09.2021 pod č.k. 9CoCsp/16/2020-436, kde citoval, že zo strany žalobkyne neboli preukázané žiadne také skutočnosti, ktoré by preukazovali, že žalobkyňa pri uzatváraní zmluvy o záložnom práve k nehnuteľnosti zo dňa 29.05.2015 konala bez slobodnej vôle, pod nátlakom, v omyle, alebo že by nekonala vážne. Žalobkyňa bola v čase uzatvárania tak zmluvy o úvere, ako aj zmluvy o záložnom práve k nehnuteľnosti plne spôsobilá na právne úkony. Uzatvorená zmluva o záložnom práve svojím obsahom alebo účelom neodporuje zákonu, neobchádza ho a ani sa neprieči dobrým mravom. Taktiež Okresný súd Pezinok ako súd prvej inštancie uzavrel správne, že neboli zistené dôvody neplatnosti predmetnej záložnej zmluvy v zmysle ustanovenia § 37, § 38 a § 39 Občianskeho zákonníka.

10. Žalobkyňa ďalej v žalobe napádala skutočnosť, že v dôsledku realizácie výkonu záložného práva predajom nehnuteľnosti na dobrovoľnej opakovanej dražbe došlo k uspokojeniu žalovaného 1/ aj v rozsahu, na ktorý nemá v dôsledku potencionálnych neprijateľných podmienok obsiahnutých v zmluve o úvere a záložnej zmluve právny nárok. Pohľadávka, na ktorú sa viedlo záložné právo je sporná, a to z dôvodu tak ako podľa žalobkyne vyplýva zo žalobného návrhu, že záložná zmluva je založená na neplatnom právnom úkone. K tejto žalobnej námietke žalobkyne žalovaní 1/ a 2/ opätovne argumentovali, že ani Okresný súd Pezinok ako súd prvej inštancie a ani Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd nevzhladol dôvod, pre ktorý by vyhovel žalobkyňi, jej spôsobu akým sa domáhala určenia neplatnosti výkonu záložného práva žalovaným 1/, titulom zmluvy o záložnom práve zo dňa 29.05.2015 a nebolo vyhovené ani jej určeniu, že nehnuteľnosť nie je zaťažená záložným právom v prospech žalovaného 1/.

11. K námietkam žalobkyne ohľadom znaleckých posudkov žalovaný 1/ uviedol, že nebol aktívne legitimovaný na zadanie a vykonanie znaleckého posudku, toto bola zákonná povinnosť žalovaného 2/, ktorý v procesnom postavení dražobníka zadal objednávku dňa 14.12.2021 znalcovi K.. L. U. na vypracovanie znaleckého posudku, titulom ohodnotenia predmetu dražby v zmysle § 12 zákona č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách (ďalej aj ZoDD), jednalo sa o znalca z odboru stavebníctvo, odvetvie odhad hodnoty nehnuteľnosti a pozemné stavby zapísaného v zozname znalcov vedených MS SR, dražobník postupoval podľa § 12 ods. 1 ZoDD a bola dodržaná taktiež lehota určená týmto ustanovením ZoDD, Žalovaný 2/ postupoval podľa ustanovenia § 12 ods. 4 ZoDD a dňa 13.01.2022 zaslal predmetný znalecký posudok žalobkyňi ako vlastníčke nehnuteľnosti poštovou prepravou, žalobkyňa reagovala listom zo dňa 03.02.2022, v ktorom uviedla svoj nesúhlas so znaleckým posudkom, na toto reagoval žalovaný 2/ odpoveďou zo dňa 08.03.2022, v zmysle ustanovenia § 12 ods. 5 ZoDD, kde aj keď žalobkyňa výslovne nepožiadala o vyhotovenie nového znaleckého posudku, tak žalovaný 2/ dal vyhotoviť nový znalecký posudok znalcom K.. I. T. zo dňa 08.03.2022, pričom obsahom vyjadrenia -

odpovede boli aj odpovede znalca K.. L. U. na jednotlivé vznesené námietky voči znaleckému posudku žalobkyňou. Odpoveď bola žalobkyni doručená prostredníctvom jej právneho zástupcu dňa 14.03.2022. Žalovaný 2/ taktiež postupoval podľa ustanovenia § 12 ods. 6 ZoDD a na účely ohodnotenia predmetu dražby použil znalecký posudok vyhotovený znalcom K.. I. T. zo dňa 08.03.2022, ktorým bola určená vyššia všeobecná hodnota predmetu dražby.

12. K tvrdeniam žalobkyne o dovolaní ako riadnom opravnom prostriedku žalovaný 1/ a 2/ uviedli, že dovolanie nie je riadnym opravným prostriedkom, ale mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorým možno napadnúť avšak len v prípadoch a za podmienok v zákone výslovne uvedených - rozhodnutie odvolacieho súdu. V tejto súvislosti NS SR už vo svojej rozhodovacej činnosti viackrát vyslovil jednoznačne názor, že v súlade s povahou dovolacieho konania a výnimočnosťou dovolania, tento mimoriadny opravný prostriedok nielenže nie je v CSP normatívne upravený ako „ďalšie odvolanie“, ale ani nesmie byť súdmi a účastníkmi dovolacieho konania brané ako skryté odvolanie. Žalovaný 1/ považoval tvrdenie žalobkyne, že žalovaný 1/ uskutočnil dobrovoľnú dražbu aj napriek procesnej obrane - podanému dovolaniu, ak nebola zodpovedaná právna otázka existencie záložného práva v tomto prípade aj vzhľadom na zákonnú obranu žalobkyne za absolútne irelevantné.

13. K žalobkyňou tvrdenej absencii špecifikácie pohľadávky a porušeniu ustanovenia § 7 ods. 2 ZoDD žalovaným 1/ žalovaný 1/ a 2/ vo svojich vyjadreniach prehlásili, že žalovaný 1/ v procesnom postavení navrhovateľa dražby ako záložný veriteľ v znení ustanovenia § 7 ods. 2 ZoDD písomne vyhlásil pravosť, výšku a splatnosť pohľadávky, pre ktorú navrhoval výkon záložného práva, toto prehlásenie bolo prílohou č. 1 Zmluvy o vykonaní dražby č. H. zo dňa 13.12.2021, ako aj prílohou č. X k Zmluve o vykonaní prvej opakovanej dražby č. H. /.-XOD zo dňa 25.04.2022. Žalovaný 1/ taktiež predložil žalovanému 2/ ako dražobníkovi list vlastníctva k predmetu dražby v zmysle ustanovenia § 7 ods. 3 ZoDD. Ďalej žalovaný 1/ predložil ako prílohu č. 2 k zmluve o vykonaní dražby č. H. zo dňa 13.12.2021, ako aj k zmluve o vykonaní prvej opakovanej dražby č. H.-XO zo dňa 25.04.2022, vyhlásenie o skutočnosti, že predmet dražby je možné dražiť. Podľa právneho názoru žalovaného 1/ zmluva o vykonaní dražby, ako aj zmluva o vykonaní opakovanej dražby spĺňala všetky zákonné náležitosti podľa ustanovenia § 16 ods. 10 ZoDD, a preto je platným právnym úkonom.

14. K spochybneniu výšky dlhu žalovaný 1/ a 2/ argumentovali súdu, že vyčíslenie, ktoré bolo adresované žalobkyni listom zo dňa 30.11.2021 bolo transparentne vyčíslené a spracované, vychádzalo z jednotlivých ustanovení predmetnej zmluvy o úvere a bolo doložené dražobníkovi taxatívne vyčíslenie pohľadávky zo strany žalovaného 1/. Pokiaľ ide o namiatané porušenie ustanovenia § 22 ods. 1 ZoDD, že v znení ustanovenia predmetného citovaného § 22 ods. 1 ZoDD nebola dodržaná lehota 10 - ich dní po doručení zápisnice o vykonanej dražbe alebo vyznení o zmarení dražby, žalovaný 1/ uviedol, že oznámenie o výsledku dobrovoľnej dražby (resp. o jej zmarení) zo dňa 20.04.2022 v priestoroch Q. F. a Notársku zápisnicu NZ 10846 zo dňa 21.04.2022 zaslal žalovaný 2/ žalovanému 1/ dňa 22.04.2022, žalovaný 1/ oznámenie v ten deň prevzal osobne a zmluva o vykonaní prvej opakovanej dražby č. H.-XOD bola podpísaná 25.04.2022, teda v lehote podľa ustanovenia § 22 ods. 1 ZoDD.

15. Žalovaný 2/ k otázke nezverejnenia na úradnej tabuli obce doložil súdu listinný dôkaz na vyvrátenie nepravdivých tvrdení žalobkyne a to potvrdenie Mesta Pezinok o zverejnení na úradnej tabuli a internetovej stránke Mesta Pezinok, že oznámenie o opakovanej dobrovoľnej dražbe - H.-XOD im bolo žalovaným 2/ doručené dňa 02.05.2022 a zverejnené v lehote od 02.05.2022 do 18.05.2022, čiže v lehote taxatívne určenej a podľa podmienok stanovených ustanovením § 11 ods. 4 ZoDD. K otázke irelevantných tvrdení žalobkyne o nezverejnení oznámenia o opakovanej dobrovoľnej dražbe v periodickej tlači, žalovaný 2/ doložil oznámenie o opakovanej dražbe v denníku Pravda, zverejnené podľa podmienok ustanovenia § 11 ods. 4 ZoDD a to dňa 02.05.2022. K námietkam žalobkyne o nezverejnení konania opakovanej dražby v notárskom centrálnom registri dražieb (NCRdr), žalovaný 2/ uviedol, že podľa ustanovenia § 22 ods. 4 ZoDD, dňa 28.04.2022 o 13:30 hodine v Notárskom centrálnom registri dražieb, čiže v lehote najmenej desať dní pred začatím opakovanej dražby a podľa ustanovenia § 22 ods. 4 ZoDD zaslal žalovaný oznámenie o opakovanej dražbe aj súčasne osobám taxatívne vymenovaných v ustanovení § 17 ods. 5 ZoDD, teda aj žalobkyni, ktorá v žalobe sama potvrdila, že jej bolo zaslané oznámenie o opakovanej dražbe 12 dní pred jej začatím. Pokiaľ ide o oznámenie o výsledku dobrovoľnej dražby (resp. o jej zmarení) zo dňa 20.04.2022 v priestoroch Q. F. a Notársku zápisnicu č. NZ 10846 zo dňa 21.04.2022, toto zaslal žalovaný 2/ žalovanému 1/ dňa

22.04.2022, žalovaný 1/ oznámenie v ten deň prevzal osobne a zmluva o vykonaní prvej opakovanej dražby č. H.-XOD bola podpísaná 25.04.2022, teda v lehote podľa ustanovenia § 22 ods. 1 ZoDD.

16. Čo sa týka argumentácie žalobkyne k naliehavému právnemu záujmu na podanej žalobe, žalovaní 1/ a 2/ uviedli, že žalobkyňa opätovne irelevantne cituje prejavovaný naliehavý právny záujem, pričom pre tento typ žaloby platí podľa ustanovenia § 137 písm. d) zákona č. 160/2015 Z.z. - Civilného sporového poriadku, že na rozdiel od všeobecnej určovacej žaloby nie je potrebné preukazovať naliehavý právny záujem na požadovanom určení.

17. K námietke žalobkyne o premlčaní záložného práva, žalovaní 1/ a 2/ uviedli, že túto námietku si žalobkyňa neuplatňovala ani v súdnom konaní pred Okresným súdom Pezinok ako súdom prvej inštancie ani pred Krajským súdom Bratislava ako súdom odvolacím, žalovaný začal v lehote a spôsobom zákonným podľa príslušných ustanovení zmluvy o zriadení záložného práva výkon záložného práva, ktorého výkon bol prerušený nariadením neodkladného opatrenia Okresným súdom Pezinok spočívajúceho v uložení povinnosti žalovanému 1/ zdržať sa výkonu záložného práva, a ktoré bolo v platnosti až do právoplatného skončenia konania pred Okresným súdom Pezinok pod sp.zn. 6Csp/47/2017, v právnej veci o určenie neplatnosti výkonu záložného práva smerujúceho k dobrovoľnej dražbe, taktiež odvolací súd nevzhladol dôvody, pre ktoré by bolo možné žalobkyňu vyhovieť, a preto je možné vyhodnotiť konanie žalobkyne ako účelové v rozpore s dobrými mravmi privodiť premlčanie záložného práva, a preto takémuto konaniu nemôžu súdy SR poskytovať náležitú oporu a vyhovieť takejto námietke v konaní v rozpore s dobrými mravmi podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka.

18. Žalovaný 3/ vo vyjadrení k žalobe dňa 14.10.2022 uviedol, že žalobkyňa nebola nútená pristúpiť na nevýhodné podmienky, bola to jej možnosť, určite nie povinnosť. Niektorí kto podpisuje zmluvu, bez toho, aby si ju prečítal a jej porozumel (alebo si prizval osobu, ktorá jej obsah zmluvy pretlmočí) si za dané konanie musí zodpovedať sám (za predpokladu že je spôsobilý na právne úkony - a nemal žiadnu vedomosť, že by žalobkyňa nebola spôsobilá na právne úkony). Dovoľanie je mimoriadnym opravným prostriedkom, nie riadnym opravným prostriedkom, tým pádom je dané rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave, ktoré spomínala žalobkyňa a aj o ktoré sa opiera, je riadne právoplatne ukončené a nadobudlo platnosť aj účinnosť. Súd nemôže prejednávať o skutočnostiach, o ktorých už právoplatne rozhodol Okresný súd Pezinok v jeho skoršom rozhodnutí a neskôr jeho rozhodnutie potvrdil aj Krajský súd v Bratislave. Jedná sa o neodstrániteľnú prekážku konania a síce prekážku res iudicata, nakoľko žalovaná priamo v žalobe uviedla, že sa domáha (opätovného) preskúmania zmlúv a náležitostí, o ktorých už právoplatne rozhodol Okresný súd Pezinok a neskôr rozhodnutie potvrdil aj Krajský súd v Bratislave. V tejto časti je teda žaloba absolútne neprípustná. Ak mala žalovaná dojem, že slovenská právna úprava v oblasti výkonu záložného práva nie je v súlade s právnymi predpismi EÚ, je potrebné aby sa obrátila na ESĽP, prípadne na ÚS SR, nie na Okresný súd Pezinok, ktorý nemá absolútne žiadne právomoci o rozhodovaní, či nejaké ustanovenie zákonov SR je konformné s právnou úpravou EÚ alebo nie.

19. Nesprávny znalecký posudok nie je podľa žalovaného 3/ dôvodom na neplatnosť dražby (napr. rozhodnutie Okresného súdu Michalovce zo dňa - 06.09.2022 pod sp.zn. 5C/72/2021). Ak mala žalobkyňa názor, že znalec nepostupoval v zmysle platných právnych predpisov, mala možnosť domáhať sa náhrady škody v zmysle Občianskeho zákonníka a Zákona o znalcoch a tlmočníkoch v osobitnom konaní. Čo sa týkalo hodnoty znaleckého posudku, k tomuto sa žalovaný 3/ necítil dostatočne kompetentný, aby sa vyjadroval, avšak uviedol, že tým, že znalec od objednávateľa (dražobná spoločnosť) dostal objednávku na vypracovanie znaleckého posudku, a keďže túto objednávku prijal, bol povinný znalecký posudok vypracovať bez ohľadu na to, či mu byt sprístupnený bude alebo nie. Samozrejme tým, že sa fyzicky nedostal znalec do bytu sa zvýšil rozdiel a potenciálna chyba, oproti reálnemu stavu, nakoľko znalec musel v zmysle zákona vychádzať iba z pôvodného stavu (resp. zo stavu z prechádzajúceho znaleckého posudku, ak bola nehnuteľnosť vtedy sprístupnená znalcomi), čo samozrejme má vplyv na konečnú hodnotu oceňovanej nehnuteľnosti. Žalovaný 3/ považoval za úplný nezmysel tvrdiť, že záložný veriteľ nemal záujem na uspokojení svojej vlastnej pohľadávky v plnej výške.

20. Pre žalovaného 3/ bolo absolútne nepochopiteľné, ako mohla žalobkyňa tvrdiť, že je pohľadávka premlčaná a zároveň sama uvádzať, že vo veci týkajúcej sa pohľadávky a záložnej zmluvy zo dňa 29.05.2015 bolo vedené konanie na Okresnom súde Pezinok, pod sp.zn. 6Csp/47/2017, z čoho jednoznačne vyplýva, že už v roku 2017 prebiehalo súdne konanie vo veci tejto pohľadávky. Zástupca

žalovanej tak potvrdil takto sformulovanou žalobou, že mu absentujú základné právne znalosti, v tomto prípade skutočnosť spočívajúca v lehote podľa § 112 OZ.

21. Ku skutočnosti, že sa byt vydražil za nízku cenu, žalovaný 3/ uviedol, že keby nerobila dcéra žalobkyne "osvetu" na dražbe a neodrádzala ostatných účastníkov od toho, aby byt vydražili (pretože im tvrdila, že tým následne budú mať veľké problémy), vydražil by sa tento byt za viac, a to je skutočnosť, ktorú uviedol ako častý účastník dobrovoľných dražieb a potvrdí to každý človek, ktorý sa zaoberá touto oblasťou. Na dražby totiž vo väčšine prípadov chodia obchodníci s realitami a čím väčší problém predpokladajú, že je spojený s nadobudnutím a následným vlastníctvom, tým opatrnejší sú, čo sa týka ceny, ktorú za danú nehnuteľnosť ponúkajú, pretože v nej vidia nižšiu možnosť nehnuteľnosť rýchlo predať ďalej. Vtedajšia "právná zástupkyňa" žalobkyne a jej vyhlásenia, ktoré činila na dražbe mali teda priamy dôsledok v tom, že nehnuteľnosť sa predala za nižšiu cenu než obvykle. Toto avšak za žiadnych okolností nie je príčinou dražobníka a už vôbec toto nie je porušenie Zákona o dobrovoľných dražbách.

22. Súd prvej inštancie právne posúdil predmetnú vec s poukazom na § 12 ods. 5, § 21 ods. 2 a 4 zákona č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách a o zmene a doplnení zákona Slovenskej Národnej rady č.323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o dobrovoľných dražbách“) a § 132 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a vecne tak, že predmetom konania bolo posúdenie platnosti dobrovoľnej dražby konanej dňa 18.05.2022, prostredníctvom ktorej žalovaný 1/ ako záložný veriteľ realizoval výkon záložného práva na základe zmluvy o záložnom práve k nehnuteľnosti zo dňa 29.05.2015. Keďže právna úprava dobrovoľných dražieb umožňuje záložnému veriteľovi vykonať záložné právo predajom zálohu na dražbe bez toho, aby súd judikoval zabezpečenú pohľadávku, súd v spore o určenie neplatnosti dražby, môže preskúmať popri zákonnosti procesu dražby i platnosť záložnej zmluvy (§ 21 ods. 2), čo v konečnom dôsledku umožňuje súdu posudzovať existenciu samotnej pohľadávky záložného veriteľa. Záložná zmluva ako akcesorický záväzok môže byť totiž platná len pri platne dojednanom hlavnom záväzku. Žalobkyňa opakovane v konaní namietla, že žalovaný 1/ si neuplatnil svoju pohľadávku na súde, čo však nepredstavuje podmienku pre výkon záložného práva formou dobrovoľnej dražby.

23. Čo sa týka platnosti zmluvy o úvere a záložnej zmluvy, súd prvej inštancie odkázal na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu v konaní vedenom na Okresnom súde Pezinok pod sp.zn. 6Csp/47/2017, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožnil. V spore o určenie, že úver v zmluve o úvere č. XXXXXX je bezúročný a bez poplatkov, určenie neplatnosti použitia neprijateľnej podmienky, určenie neplatnosti výkonu záložného práva smerujúceho k realizácii dobrovoľnej dražby a o určenie, že nehnuteľnosť - byt č. X v bytovom dome súpisné číslo XXXX postavený na parcele Z. č. XXXX/X, vchod XX, nachádzajúci sa v katastrálnom území Pezinok, zapísaný na liste vlastníctva č. XXXX, nie je zaťažený záložným právom v prospech žalovaného OT KREDIT Slovakia, a.s. súd prejudiciálne rozhodol o žalobkyňou namietanej neplatnosti oboch zmlúv a dospel k názoru, že neboli zistené dôvody neplatnosti, či už zmluvy o úvere alebo záložnej zmluvy. Totožne ako v konaní sp.zn. 6Csp/47/2017 súd v prejednávanej veci nevzhladol žiadne dôvody neplatnosti zmluvy o úvere alebo záložnej zmluvy. Zároveň súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňou podané dovolanie v konaní sp.zn. 6Csp/47/2017 nepredstavuje dôvod neplatnosti dražby, resp. dôvod, pre ktorý by bol žalovaný 1/ ako záložný veriteľ akýmkoľvek spôsobom obmedzený na výkone svojho záložného práva, keď konanie sp.zn. 6Csp/47/2017 je právoplatne skončené. Inými slovami, žalobkyňa sa v konaní vedenom pod sp.zn. 6Csp/47/2017 domáhala svojich práv, a keďže bola v konaní neúspešná, nič nebránilo záložnému veriteľovi realizovať záložné právo formou dobrovoľnej dražby.

24. Zároveň súd prvej inštancie poukázal na právny názor odvolacieho súdu vyjadrený v uznesení, ktorým súd rozhodol o odvolaní žalobkyne proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia v prejednávanej veci, podľa ktorého žalobkyňa nemôže úspešne uplatňovať práva, ktoré patria spotrebiteľom (posudzovanie neprijateľných podmienok súdom) a tiež argumentácia o výške pohľadávky je bezpredmetná, rozsah dlhu totiž vyplýva z úverovej zmluvy, ktorou je žalobkyňa viazaná.

25. Po zistení absencie akýchkoľvek dôvodov neplatnosti zmluvy o úvere i záložnej zmluvy bez potreby podrobenia zmluvy o úvere skúmaniu z pohľadu ochrany spotrebiteľa, keďže sa o spotrebiteľskú zmluvu nejedná, zameral súd prvej inštancie pozornosť na žalobkyňou vznesenú námietku premlčania záložného práva žalovaného 1/. Súd prvej inštancie mal za to, že námietka premlčania je nedôvodná,

nakoľko premlčacia doba pre výkon záložného práva do výkonu samotného záložného práva formou dobrovoľnej dražby neuplynula. Pri posúdení námietky premlčania súd vychádzal z toho, že výkon záložného práva sa premlčí vo všeobecnej premlčacej dobe, ktorá je podľa Občianskeho zákonníka trojročná, pričom začína plynúť dňom, kedy sa záložné právo veriteľa mohlo vykonať po prvýkrát, čo je v prejednávanej veci dňom nasledujúcim po konečnej splatnosti úveru, teda dňa 30.11.2016. (Totožný začiatok plynutia premlčacej doby aj pre zabezpečenú pohľadávku, avšak v trvaní štyri roky, keďže sa jednalo o obchodnoprávny vzťah). Zároveň však je nutné konštatovať, že v období právoplatnosti a vykonateľnosti uznesenia o nariadení neodkladného opatrenia, ktorým bola žalovanému 1/ uložená povinnosť zdržať sa výkonu záložného práva, premlčacia doba neplynula. Žalovanému 1/ bolo výslovne zakázané vykonať svoje záložné právo, a to uznesením Okresného súdu Pezinok č.k. 6Csp/47/2017 - 132 zo dňa 15.05.2017, ktoré bolo zrušené rozsudkom, ktorým súd žalobu žalobkyne zamietol. Jedná sa o obdobie od 15.05.2017 do 18.11.2021 (nadobudnutie právoplatnosti rozsudku vo výroku, ktorým bolo uznesenie o neodkladnom opatrení zrušené), kedy žalovaný 1/ ako záložný veriteľ nemohol realizovať výkon záložného práva a teda premlčacia doba v uvedenom období neplynula. Premlčacia doba plynula od 30.11.2016 do 15.05.2017 (päť a pol mesiaca) a následne až od 19.11.2021 do 18.05.2022 (šesť mesiacov), spolu z premlčacej doby uplynul necelý rok, z čoho je zrejmé, že v čase vykonania dražby právo na vykonanie záložného práva premlčané nebolo.

26. Pokiaľ sa jedná o ďalšie námietky žalobkyne, aj tieto súd prvej inštancie považoval za nedôvodné, keďže akýkoľvek údajný nedostatok v postupe pri realizácii dražby alebo porušenia ustanovenia Zákona o dobrovoľných dražbách, žalovaní 1/ a 2/ vyvrátili predložením relevantných listinných dôkazov, konkrétne žalobkyňou vytykanú absenciu písomného vyhlásenia o pravosti, výške a splatnosti pohľadávky žalovaný vyvrátil doložením prílohy č. 1 k zmluve o vykonaní dražby a zmluve o vykonaní opakovanej dražby (bod 39. a 41. odôvodnenia). Skutočnosť, že žalobkyňa nebola nikdy oboznámená so špecifikáciou pohľadávky vyvracia samotná žalobkyňa, keď na vyčíslenie pohľadávky v liste zo dňa 30.11.2011 vo výške 186.407,05 eur sama odkazuje. Čo sa týka žalobkyňou tvrdenej nedostatočnej publicity dražby, všetky povinnosti týkajúce sa zverejnenia oznámenia o konaní dražby boli dodržané, a to či už zverejnenie na úradnej tabuli Mesta Pezinok, na elektronickej úradnej tabuli Mesta Pezinok, v periodickej tlači (denník T. s celoslovenskou pôsobnosťou), uverejnenie v registri dražieb. Pokiaľ sa jedná o hodnotu nehnuteľnosti určenú znaleckými posudkami, súd prvej inštancie nezistil žiadne porušenie ustanovenia § 12 Zákona o dobrovoľných dražbách upravujúcich povinnosť žalovaného 2/ ako dražobníka zaistiť ohodnotenie predmetu dražby, zasláť znalecký posudok žalobkyne ako vlastníčke nehnuteľnosti, v písomnej odpovedi sa vysporiadať sa s námietkami proti ohodnoteniu predmetu dražby a zaistiť vyhotovenie nového znaleckého posudku (dokonca nad rámec požiadavky žalobkyne). Žalovaný 2/ všetky tieto povinnosti splnil, za vecnú správnosť znaleckých posudkov však už nezodpovedá. Súd prvej inštancie tiež upriamil pozornosť na skutočnosť, že žalobkyňa obom znalcom nehnuteľnosť nesprístupnila, čo malo bezpochyby vplyv na určenie hodnoty nehnuteľnosti. Súd prvej inštancie ďalej nevzhladol žiaden dôvod údajnej neplatnosti zmluvy o vykonaní dražby, prípadne zmluvy o vykonaní opakovanej dražby, tieto obsahovali všetky náležitosti vyžadované ustanovením § 16 Zákona o dobrovoľných dražbách a konkrétne zmluva o vykonaní opakovanej dražby bola uzavretá v lehote podľa § 22 ods. 1 Zákona o dobrovoľných dražbách.

27. V súvislosti s námietkou žalobkyne o nevytvorení podmienok pre získanie skutočne najvyššej dosiahnuteľnej ceny, súd prvej inštancie poznamenal, že suma, za ktorú bol predmet dražby vydražený, bola nepochybne v negatívnom zmysle ovplyvnená vedomosťou účastníkov dražby o súdnom konaní o určenie neplatnosti výkonu záložného práva, v ňom podaného dovolania a pripravovanej žalobe o určenie neplatnosti dražby v prípade vydraženia nehnuteľnosti. Bol to teda napokon žalobkyňou a jej zástupcom navonok deklarovaný úmysel žalobou napadnúť neplatnosť dražby, a teda už vopred zrejme ťažkosti s nadobudnutím vlastníckeho práva k predmetu dražby (resp. udržanie vlastníckeho práva), ktoré mali negatívny dopad na najvyššie urobené podanie. Súd prvej inštancie nevzhladol žiaden dôvod neplatnosti dobrovoľnej dražby, preto žalobu zamietol.

28. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania súd prvej inštancie vychádzal z ustanovenia § 255 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1 CSP a žalovaným 1/, 2/ a 3/ priznal každému osobitne nárok na náhradu trov konania, vzhľadom na plný úspech vo veci. Po právoplatnosti tohto rozhodnutia súd prvej inštancie v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne o výške náhrady trov konania.

29. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie v celom rozsahu podala žalobkyňa odvolanie z dôvodu, že neboli splnené procesné podmienky, a) že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c), že rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d), že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e), že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f), že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g), že zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobkyňa je toho názoru, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, nesprávne aplikoval, respektíve vôbec neaplikoval ustanovenie Občianskeho zákonníka, Zákona o ochrane spotrebiteľa a následne vec nesprávne právne posúdil. V rozhodnutí nie je uvedené, z akého dôvodu súd žalobu zamietol, iba formalistickým spôsobom súd uviedol zákonné ustanovenia o dobrovoľných dražbách, Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka a pritom z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, akým postupom súd prvej inštancie dospel k právnemu názoru o zamietnutí žaloby žalobkyne, ak sa nezaoberal právnou otázkou bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetného úveru, či je vôbec úver poskytnutý žalovaným 1/ úver podnikateľským a absentuje právny názor súdu k dôkazom predložených žalobkyňou a rovnako absentuje právne posúdenie zmlúv, ktoré žalobkyňa považuje za neplatné a v rozpore s dobrými mravmi. (Rozhodnutie Ústavného súdu SR IV. ÚS 115/03 zo dňa 03.07.22003 a Rozhodnutie Ústavného súdu SR III. ÚS 209/04 zo dňa 23.06.004). Zo spisu je zrejmé, čoho sa žalobkyňa domáhala, podložila svoj žalobný návrh so všetkými dostupnými dôkazmi, ktorými preukázala, že jej právo vlastníka nehnuteľnosti bolo porušené. Iba súd môže rozhodovať o tom, či tu právo je alebo nie je. Zmluvy, ktoré sú predmetom konania sú podriadené obchodnej právnej norme, čo uvádzalo žalobkyňu od počiatku zmluvného vzťahu do omylu. Je nesporné, že otázkou spotrebiteľských zmlúv sa neustále zákon zaoberal novelizáciami v právnom poriadku a každá zmluva bez výnimky je zmluvou spotrebiteľskou pokiaľ je na jednej strane záväzkového vzťahu spotrebiteľ fyzická osoba a na druhej dodávateľ právnická osoba. Z odôvodnenia rozsudku okresného súdu však nie je zrejmé, či na právny vzťah medzi stranami sporu okresný súd aplikoval okrem ustanovenia Obchodného zákonníka (právneho predpisu platného v čase uzatvorenia predmetných zmlúv) aj Smernicu Rady 93/13/EHS, Zákon o ochrane spotrebiteľa č. 250/2007 Z.z. a ustanovenia zákona č. 40/1964 Z.z. Občianskeho zákonníka. Žalobkyňa má za to, že súd prvej inštancie neuviedol svoj právny názor, iba odkázal na rozhodnutie v inom súdnom konaní, čo zakladá procesné pochybenie súdu, pretože vada namietaná žalobkyňou spočíva v arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie je vadou konania vymedzenou v ustanovení § 365 ods. 1 písm. d) CSP. Vo svojej podstate ide o porušenie základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručuje v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj článok 46 a nasl. Ústavy SR a článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (Oznámenie Ministerstva zahraničných vecí ČSFR č. 209/1992 Zb.). Požiadavky na riadne zdôvodnenie rozsudku súdu stanovuje ustanovenie § 220 ods. 2 CSP. Výkladom citovaného ustanovenia Civilného sporového poriadku pritom treba dospieť k záveru, že s tam uvedenými požiadavkami je v rozpore nielen úplný či čiastočný nedostatok (absencia) dôvodov rozhodnutia, ale napr. aj existencia extrémneho nesúladu medzi právnymi závermi súdu a jeho skutkovými zisteniami, resp. prípad, keď právne závery zo skutkových zistení pri žiadnej novej interpretácii nevyplývajú, a napokon tiež len všeobecné súhrnné zistenia bez špecifikácie jednotlivých dôkazov, z ktorých mali byť tieto zistenia vyvedené. Podľa názoru žalobkyne rozsudok súdu prvej inštancie absolútne nespĺňa požiadavku riadneho odôvodnenia. Súd prvej inštancie síce uviedol, čoho sa žalobkyňa domáhala a ako sa vo veci vyjadrili žalovaní 1/, 2/ a 3/ vo vyjadreniach k žalobnému návrhu, s námietkami žalovanej sa však dôsledne nezaoberal. Žalovaná totiž konkrétne namietala, že zmluvu uzatvárala ako spotrebiteľ. Zmluvné dojednanie v zmluve so splátkou 400,- eur mesačne (1.-18. splátka) a výškou poslednej 19. splátky 55.075,- eur pri 25 % ročnom úroku je nesplniteľné vo vzťahu k poslednej 19 - tej splátke, ale pri príjme žalobkyne v čase poskytnutia úveru (298,10 eur mesačne) by nedokázala tento úver splácať, ani pri výške stanovenej splátky 400,- eur mesačne. Žalovaný 1/ mal o tejto skutočnosti vedomosť. V časti odplaty považuje žalobkyňa zmluvu za neplatnú. Ďalej tvrdila, že žalovaný 1/ neskúmal jej bonitu v súlade s § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. Žalobkyňa odôvodnila neplatnosť záložnej zmluvy, aj tým, že zmluva je nejasná v čl. 2 a v čl. 4. záložnej zmluvy, kde je samotný výkon záložného práva (§ 37 OZ). V bode 4.1.3. je zmluvné dojednanie, ktoré už vopred dáva súhlas dlžníka na priamy predaj svojho majetku, čím sa vzdáva svojich vlastníckych práv k nehnuteľnosti, aj keď nie je ešte dlžníkom, čo považuje žalobkyňa za podmienku neprijateľnú, teda neplatnú (§ 53 ods. 4 OZ), pretože je v rozpore s ustanovením §

132 ods. 1 OZ. Takéto dojednania sú pre strany záväzkového vzťahu neplatné (§ 39 OZ). Zároveň vzniesla námietku premlčania. Súd prvej inštancie tieto námietky v zásade nevyhodnotil, okrem námietky premlčania, pri vyhodnotení ktorej aplikoval 3-ročnú premlčaciu dobu podľa Občianskeho zákonníka, hoci žiadnym spôsobom nedospel k právnomu záveru, či ide o zmluvný vzťah medzi právnickou osobou/firmou a fyzickou osobou/spotrebiteľom alebo právnickou osobou/firmou a fyzickou osobou podnikateľom. Navyše pokiaľ aj v rozsudku citoval ustanovenia súd prvej inštancie rozsiahlo teoretizoval o neplatnosti zmluvy o úvere a záložnej zmluvy, túto teóriu však na prejednávanej vec konkrétne neaplikoval. Dôvody v rozsudku vo vzťahu k tejto prejednávanej veci sú nezrozumiteľné a zmätočné. Odôvodnenie pre absenciu zrozumiteľných dôvodov nemôže byť odôvodnením rozsudku tak, ako to malo na zreteli ustanovenie § 220 ods. 2 CSP. Žalobkyňa zastáva názor, že pre nedostatok konkrétnych, jasných a určitých dôvodov, sa stáva tento rozsudok nepreskúmateľným. Rozsudok súdu prvej inštancie, ktorý nie je možné preskúmať trpí vadou podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP. Žalobkyňa má za to, že konanie žalovaného 1/ je možné hodnotiť ako konanie v rozpore s dobrými mravmi, a v tomto smere žalobkyňa poukazuje na rozhodnutie (NS SR sp.zn. 6Cdo/137/2017 zo dňa 21. júna 2018). Žalobkyňa je presvedčená, že v jej prípade bolo porušené právo na spravodlivý súdny proces, a tým porušený princíp právnej istoty, kde žalovaný 1/ ako inštitúcia/veriteľ poskytujúci dlhodobu aj spotrebiteľské úvery (vyplýva to zo spisu - listinné dôkazy z ORSR), môže v prípade spotrebiteľa podsunúť na podpis akúkoľvek zmluvu a na jej podklade dražiť nehnuteľnosť bez preskúmania správnosti vyčísleného zostatku, či platnosti alebo neplatnosti zmluvy dojedanej v rozpore so samotnými podmienkami poskytovateľa alebo dokonca s porušením odbornej starostlivosti, neskúmania bonity, či samotného zavádzania pred súdom o existencii žiadosti o úver. Žalobkyňa má za to, že ak súd od počiatku považoval žalobný návrh žalobkyne za nedôvodný, mal ju vyzvať na späťvzatie žaloby. Takýmto spôsobom však žalobkyňa naberá dojem, že súd vôbec nemal záujem sa jej návrhom zaoberať. Vyplýva to aj z postupu súdu, v prípade zamietnutého neodkladného opatrenia k predmetu dražby a upretia tak žalobkyne užívateľského práva k nehnuteľnosti hoci, bola jeho vlastníčkou viac ako 40 rokov z dôvodu, že nie je potrebné upraviť dočasne pomery, pretože žalovaný 3/ nemá záujem preniesť práva na ďalšiu osobu, čo vnáša podozrenie do konania, že konajúca sudkyňa javí známky spolupráce so žalovanou stranou. Žalobkyňa opakovane uviedla, že nie je právnik, a preto je výlučne právna kvalifikácia veci vecou súdu, hoci je zastúpená subjektom na to oprávneným. Žalobkyňa nie je povinná pri podávaní žaloby opierať svoje skutočnosti o zákony, ale o skutočnosti, ktoré sú sporné vo vzťahu k druhej strane sporu. To znamená, že povinnosťou účastníka konania je, že sa musia uviesť rozhodné skutočnosti, ktoré umožnia súdu, aby uplatnený nárok alebo obranu proti nemu právne kvalifikoval. Súd tak skúma, či tvrdené skutočnosti možno podriaďiť pod hypotézu niektorej právnej normy tak, aby z dispozície tejto právnej normy bolo možné vyvodiť nárok, plnenie, prípadne určiť, či tu žalobcom požadovaný právny vzťah alebo právo je alebo nie je, alebo potvrdiť také skutočnosti, ktoré bránia tomu, aby bolo žalobe vyhovie. Ak účastník uvedie rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vyvodzuje ním tvrdený nárok alebo obranu proti nemu, ale s týmito skutočnosťami spája nesprávne právne následky, nie je súd viazaný právnym názorom účastníka a je povinný posúdiť vec podľa tých právnych noriem, ktoré na tvrdený a súdom zistený skutkový stav dopadajú (uznesenie Najvyššieho súdu zo dňa 22.09.2010, sp.zn. 5 Cdo 196/2009). Odôvodnenie rozhodnutia sa nachádza iba v bode 64. a 65. Rozsudku. Práve v týchto častiach rozhodnutia nie je uvedený žiadny právny názor súdu iba konštatovanie, že súd má za preukázané. V bode 64 sa súd prvej inštancie zameril na premlčanie záložného práva, pričom s takýmto odôvodnením žalobkyňa nesúhlasí, pretože záložné právo sa premlčí vo všeobecnej premlčacej lehote, ktorá je podľa Občianskeho zákonníka trojročná, pričom lehota začína plynúť od momentu, kedy sa mohlo záložné právo vykonať po prvý krát. Vzhľadom na akcesorickú povahu záložného práva je potrebné prihliadať na možnosť premlčania zabezpečenej pohľadávky. Záložné právo sa tak nepremľčí skôr, ako sa premlčí zabezpečená pohľadávka. (Žalobkyňa dáva odvolaciemu súdu do pozornosti, že pohľadávku si do dnešného dňa veriteľ/žalovaný 1. v súdnom spore neuplatnil, čím dáva jasne najavo, že nemal záujem o pohľadávku, ktorú by mu súd priznal, ale o pohľadávku, ktorú si sám vyčíslil s neskutočným navýšením, ktoré žalobkyňa považuje za úžeru.). Ak záložca uplatní námietku premlčania záložného práva, záložný veriteľ sa už nemôže domáhať uspokojenia svojho práva, premlčané právo po uplatnení námietky premlčania nie je možné priznať. Rovnako by veriteľ neuspel v súdnom spore v žalobe na plnenie. Osobou oprávnenou na uplatnenie námietky premlčania záložného práva je len záložca, a to do momentu výkonu záložného práva. Vznesenie námietky premlčania pôsobí ako inštitút právnej ochrany pred výkonom toho práva, ktoré bolo premlčané. Na základe uvedeného by mal záložca, ak má o to záujem, uplatniť námietku premlčania pred ukončením dobrovoľnej dražby. Dobrovoľná dražba je ukončená udelením príklepu licitátora. Namietkať premlčanie záložného práva by tak záložca mal len do príklepu licitátora. Ak sa záložca nedovolá premlčania záložného práva pred tým, ako bolo

právo vykonané, možno usudzovať, že sa záložca nemôže domáhať zrušenia následkov už vykonaného práva. Následné domáhanie sa zrušenia následkov už vykonaného práva, možno považovať za konanie, ktoré by bolo v rozpore nielen s povahou inštitútu námietky premlčania, ale taktiež s povahou právnej istoty účastníkov právnych vzťahov ako takej. V tejto súvislosti žalobkyňa poukázala na rozsudok Okresného súdu Košice okolie zo dňa 3. februára 2013, ktorého predmetom konania bola žaloba na určenie neplatnosti dražby, z dôvodu premlčania záložného práva. Okresný súd v tomto rozsudku konštatoval, že: „Z ustanovenia § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyplýva, že dovolať sa premlčania môže záložca najneskôr v deň konania dražby. Je to dôsledok toho, že vznesenie námietky premlčania môže zabrániť výkonu práva, v posudzovanej veci práva záložného veriteľa uspokojiť sa zo zálohu predajom na dobrovoľnej dražbe. Potom, čo sa právo vykonalo, námietku premlčania nemožno úspešne uplatniť. Žalobkyňa uplatnila námietku premlčania až po výkone záložného práva, preto takto vznesená námietka premlčania nevyvoláva žiadne právne následky.“ Uvedený rozsudok bol potvrdený Krajským súdom Košice a to rozsudkom zo dňa 27. júna 2014, ktorý sa s názorom okresného súdu stotožnil v tom, že námietku premlčania výkonu záložného práva možno vzniesť iba do okamihu vykonania dobrovoľnej dražby, a preto na ňu v neskoršom konaní nie je možné prihliadať. Z vyššie uvedeného vyplýva, že námietku premlčania záložného práva môže záložca uplatniť len do momentu vykonania záložného práva, t.j. do udelenia príklepu licitátora. Nakoľko žalobkyňa námietku premlčania uplatnila vo svojich námietkach proti dobrovoľnej dražbe zo dňa 15.04.2022 a zo dňa 15.05.2022 zasielané žalovaným 1/ až 3/ prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu aj poštovou prepravou aj osobne v mieste konania dražby, (námietky sú súčasťou spisu), mal dražobník na vznesenú námietku premlčania reagovať a dražbu okamžite zastaviť. Súd prvej inštancie sa však nedostatočne zaoberal vznesenou námietkou premlčania, kde vo svojom odôvodnení uviedol iba všeobecnú premlčaciu lehotu a nepoužil primerané zákonné ustanovenia na konkrétny prípad. Žalobkyňa ďalej uviedla, že k otázke premlčania záložného práva sa vyjadril aj Najvyšší súd Českej republiky v rozsudku sp.zn. 21Cdo/2185/2009, kde uviedol, že: „Záložné právo je právom, ktoré podlieha premlčaniu, lebo nejde o majetkové právo, na rozdiel od vlastníckeho práva, ktoré by bolo z premlčania vylúčené, aj keď má takisto vecnoprávnu povahu.“ Najvyšší súd Českej republiky vyslovil tomto rozsudku taktiež možnosť dovolávať sa ochrany v prípade premlčania záložného práva proti záložnému veriteľovi nielen prostredníctvom námietky premlčania, ale aj prostredníctvom samostatnej žaloby o určenie, že tu záložné právo nie je: „Záložný dlžník sa môže brániť proti právu záložného veriteľa na uspokojenie zabezpečenej pohľadávky z výťažku speňaženého zálohu nielen obranou proti návrhu záložného veriteľa na speňaženie zálohu, ale takisto prostredníctvom žaloby o určenie, že tu záložné právo nie je (napr. určením, že vec nie je zaťažená záložným právom)“. Žalobkyňa podporne taktiež poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 21Cdo1918/2005 zo dňa 25.04.2007, v ktorom tento súd vyjadril právny názor zásadného významu o premlčateľnosti záložného práva, s ktorým sa žalobkyňa plne stotožňuje. Najvyšší súd Českej republiky dôvodil: „Premlčacia doba záložného práva je trojročná a beží od dňa, kedy právo mohlo byť vykonané prvýkrát, t.j. odo dňa, kedy vzniklo právo na uspokojenie zabezpečenej pohľadávky zo zálohu (§ 101 Občianskeho zákonníka). Ak však bolo záložné právo priznané právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu, premlčí sa za desať rokov odo dňa, kedy malo byť podľa rozhodnutia plnené (§ 110 ods. 1 prvá veta Občianskeho zákonníka). V prípade, že záložné právo bolo záložným dlžníkom písomne uznané, čo do dôvodu a výšky, premlčí sa za desať rokov odo dňa, kedy k uznaniu došlo alebo, ak bola v uznaní uvedená lehota k plneniu, od uplynutia tejto lehoty (§ 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka)“. Túto právnu argumentáciu si osvojili aj slovenské súdy - napr. Okresný súd Humenné v rozsudku sp.zn. 6C/15/2013 zo dňa 13.06.2013 alebo Okresný súd Pezinok v rozsudku sp.zn. 5C/257/2011 zo dňa 03.06.2013 a aj Najvyšší súd SR v rozsudku sp.zn. 4Cdo/169/2021 zo dňa 26.10.2022 a v rozsudku sp.zn. 4Cdo/127/2021 zo dňa 28.03.2023 a podobne. Žalobkyňa ďalej uviedla, že záložné právo sa v danom prípade mohlo prvýkrát vykonať dňom vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru, takže týmto okamihom začala plynúť premlčacia doba záložného práva. V bode 65. rozsudku sa súd prvej inštancie mal vysporiadať s námietkami žalobkyne ohľadom porušenia Zákona o dobrovoľných dražbách. Podľa žalobkyne aj táto časť rozsudku je nedostatočne odôvodnená, a preto arbitrárna. Žalobkyňa má za to, že nemôže niesť zodpovednosť za úkony, ktoré vykonáva žalovaný 1./, 2./ alebo 3./ Nie je pravdou, že vyčíslenie pohľadávky mala k dispozícii v obsahu listu zo dňa 30.11.2016 (v odôvodnení súdu prvej inštancie je rok 2011 ten je nesprávne). V tejto listine bola oboznámená z výškou pohľadávky, ktorú mala v tom čase uhradiť zo zmluvy (rok 2016). Nemôže sa rovnakou listinou preukazovať výška pohľadávky, na základe ktorej sa má dražiť nehnuteľnosť v roku 2023. Žalobkyňa zároveň poukázala na Nález Ústavného súdu SR PL. ÚS 23/2014, podľa ktorého: „Vyhlásenie záložného veriteľa o pravosti, sume a splatnosti pohľadávky, pre ktorú sa navrhuje výkon záložného práva podľa § 7 ods. 2 Zákona o dobrovoľných dražbách, nie je dôvodom, pre ktorý sa

dobrovoľná dražba vykonáva, ale iba jedným z jej predpokladov. Preto § 7 ods. 2 Zákona o dobrovoľných dražbách nepredstavuje „exekučný titul“ pre výkon dražby, ale iba jednu z podmienok dražby, pričom predmetné ustanovenie neopravňuje veriteľa realizovať dobrovoľnú dražbu, ale iba mu ukladá povinnosť prehlásiť určité skutočnosti. Ústavný súd však považuje za dôležité zdôrazniť, že súkromná autonómia ako štrukturálna zložka slobodnej spoločnosti sa môže rozvinúť iba v rámci platných zákonov, ktoré musia byť v súlade s ústavou ustanovujúcou objektívne základné hodnotové východiská, ktoré sa majú uplatniť vo všetkých oblastiach práva vrátane súkromného práva. Preto nemôže žiadny predpis súkromného práva odporovať týmto princípom, obzvlášť vtedy, ak má kogentnú povahu a vymedzuje tak súkromnej autonómii hranice. Najmä vtedy, ak je medzi účastníkmi súkromnoprávneho vzťahu zásadná mocenská nerovnováha, môže nastať situácia, že iba prostriedkami zmluvného práva nebude zabezpečené dostatočné zohľadnenie záujmov oboch účastníkov. Ak v prípade takejto nerovnováhy je disponované s hodnotami, ktoré sú stelesnené v základných ľudských právach a slobodách, musia zákonné predpisy vyrovňavajúco zasiahnuť v záujme ochrany základných práv a slobôd. Z ústavy síce nevyplýva, kedy a akým spôsobom má byť do súkromnej autonómie zasiahnuté, a zákonodarcovi je tak prenechaný veľký priestor pre právnu reguláciu, nemôže ale prehliadať zjavné nedostatky právnej úpravy, ktoré sa v praxi prejavili (doktrína majúca pôvod v rozhodnutí nemeckého Spolkového ústavného súdneho dvora sp.zn. 1 BvR 26/84 zo 7.2.1990 publikovanom ako BVerfGE 81, 242). Rovnako sa nestotožňuje žalobkyňa s konštatovaním súdu prvej inštancie o tom, že nesprístupnila jej nehnuteľnosť za účelom vyhotovenia znaleckého posudku. Údajne toto konanie žalobkyne malo vplyv na určenie hodnoty nehnuteľnosti. Nie je novotou, že znalecké posudky sa robia hlavne z tabuliek, ktoré obsahujú vek stavby a jeho zloženie (tehla, panel, montovaná stavba), dôležitá je rozloha obývanej časti, počet, izieb, lokalite. Sprístupnenie má iba účelové využitie pre zdokumentovanie fotografiami, pre záujemcov pri kúpe, nie však k hodnote nehnuteľnosti. Fotografie z obydľia žalobkyne a všetky dokumenty potrebné pre správny znalecký posudok mal k dispozícii žalovaný 1/., ktorý žalobkyňu poskytol úver. Ak by mal záujem stanoviť čo najvyššiu hodnotu nehnuteľnosti mohol teda súdnemu znalcovi, ktorému objednávku na vyhotovenie znaleckého posudku zadal fotografie odovzdať. Keďže tak neurobil dokazuje iba skutočnosť, že záujem na riadne a správne vyhotovenom znaleckom posudku nemal, alebo fotografie neboli pre vyhotovenie znaleckého posudku dôležité. Podľa názoru žalobkyne sa súd prvej inštancie ani podrobne nezaoberal vznesenými námietkami žalobkyňou o neplatnosti zmluvy o vykonaní dražby. V danom prípade síce boli súdu predložené zmluvy o vykonaní dražby, ako i vyhlásenie o pravosti a výške pohľadávky, tieto však v čase konania sa dražby nemala žalobkyňa k dispozícii, rovnako nie je oprávnená ako i žalovaný 1/ preskúmať, či suma zodpovedajúca pravosti výšky pohľadávky je z hľadiska námietky neplatnosti zmlúv akceptovateľná. Ako je zrejme z listín predložených žalovaným 1/ (prílohy č. 1 k zmluve o vykonaní dražby a zmluve o vykonaní opakovanej dražby), na ktoré odkazuje v bode 65 súd prvej inštancie pravosť vyhlásil práve veriteľ pohľadávky, čo sa dá predpokladať, že nemá pohľadávku na základe žiadneho rozhodnutia, a ak žalobkyňa výšku takejto pohľadávky popiera, je na mieste, aby bola preskúmaná súdom. V zmluve o vykonaní dobrovoľnej dražby, ako i zmluvy o vykonaní opakovanej dobrovoľnej dražby je zrejme, že výšku pohľadávky určil veriteľ, pri poskytnutí úveru 45.000,- Eur, si určil istinu 45.000,- Eur hoci už nejaké splátky žalobkyňou boli uhatené, výšku úroku si stanovil zo zmluvy vo výške 16.952,05 Eur, a nie je uvedené, za aké obdobie sú vypočítané úroky, úrok z omeškania je uvedený vo výške 124.132,50 Eur, pokutu za nevinkulovanie poisťného 4.500,- Eur, úroky z omeškania 0,15% z istiny za každý deň omeškania od 30.11.2016, - 3.300,- eur splátky zaplatené žalobkyňou. Z vyššie uvedeného vyplýva, že žiadnym spôsobom si žalovaný 1/ nešpecifikoval svoju pohľadávku, nakoľko je nezrozumiteľná nejasná, a preto v zmysle ustanovení zákona (§ 37 a § 39 OZ) - neplatná. Nie je zrejme, prečo je výška istiny 45.000,- Eur, ak žalobkyňa zaplatila na úver 3.300,- Eur na splátkach. Ako je vyčíslený zmluvný úrok, rovnako nie je zrejme, ako je vyčíslený úrok z omeškania, ak je v trojnásobnej výške, teda nepomere oproti poskytnutému úveru (45.000,- Eur t.j. vo výške 124.132,50 Eur). Ako so zmluvou súvisí nevinkulovanie poisťného úveru. A rovnako je neprijateľné dožadovať sa ďalších úrokov z omeškania oproti už vyčísleným 0,15% za každý omeškaný deň z istiny, ak nie je zrejme koľko je vlastne nesplatenou istinou v danom konaní o neplatnosť dražby. V zmysle § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka zmluvné úroky (teda úroky z úveru), ako i úroky z omeškania sú príslušenstvom pohľadávky, pričom oneskoreným zaplatením zmluvných úrokov nevzniká právo na ďalšie úroky z omeškania. Podľa judikatúry Občiansky zákonník ani Obchodný zákonník neumožňujú veriteľovi požadovať od dlžníka príslušenstvo (úroky z omeškania) pre prípad omeškania s platením iného príslušenstva pohľadávky, t.j. zmluvných úrokov (Rc 5/2006). Tento zákaz anatocizmu pritom nie je možné obísť ani dohodou zmluvných strán, pretože § 121 ods. 3 OZ je kogentné ustanovenie a prípadná dohoda strán, ktorá by vytvárala novú kategóriu príslušenstva pohľadávky z iného príslušenstva pohľadávky by tak bola v rozpore s týmto kogentným ustanovením, čo by malo za následok jej absolútnu neplatnosť pre rozpor so

zákonom podľa § 39 OZ, čo opäť zakladá neplatnosť ex tunc k neplatnosti dražby. Súd prvej inštancie žiadnymi právnymi predpismi neodôvodnil svoje rozhodnutie v tejto časti, iba skonštatoval, že vlastne žalobkyňa je na vine, ak nesprístupnila svoju nehnuteľnosť súdnemu znalcovi. Avšak jej námietky, ako to vyplýva z námietok proti dobrovoľnej dražbe zo dňa 15.04.2022 a zo dňa 15.05.2022 žalobkyňa upozornila aj na nedostatky obsahu znaleckých posudkov, ktoré neboli doplnené zo strany znalcov v oboch prípadoch. Žalobkyňa dala súdu do pozornosti rozhodnutie Ústavného súdu SR PL. ÚS 23/2014 uverejnené v bulletine 16/2014, podľa ktorého: „Intenzita zásahu do vlastníckeho práva realizovaného v podobe predaja predmetu vlastníctva by nemala byť vo výraznom nepomere k skutočnej cene toho predmetu vlastníctva..“ Konanie súdu prvej inštancie považuje žalobkyňa za jednostranné, porušujúce Ústavu Slovenskej republiky, konkrétne článok 144 ods. 1. Vzhľadom na nepreskúmateľnosť rozhodnutia a v zmysle uvedeného žalobkyňa žiada, aby odvolací súd rozhodol tak, že rozsudok Okresného súdu Pezinok zo dňa 13. apríla 2023, č.k. 45C/29/2022-365 v celom rozsahu zruší a vec vráti súdu prvej inštancie na nové rozhodnutie vo veci.

30. Žalovaní 1/ a 2/ sa vyjadrili k odvolaniu žalobkyne, pričom v rámci svojho vyjadrenia uviedli, že považujú rozsudok za vecne správny a stotožňujú sa s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie. Majú za to, že procesné podmienky na vydanie rozsudku boli splnené v celom rozsahu a nepostrehli žiadne porušenie jednotlivých ustanovení Civilného sporového poriadku, prípadne Zákona o dobrovoľných dražbách. Zároveň poukázali na to, že súd prvej inštancie postupoval procesne štandardne, žalobu riadne doručil a podrobne sa zaoberal všetkými tvrdeniami a námietkami a s každou sa v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia vysporiadal. Taktiež majú za to, že konanie netrpí žiadnou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Pokiaľ ide o nevykonanie navrhnutých dôkazov potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností zhodne uviedli, že súd prvej inštancie sa podrobne vysporiadal so žalobnými tvrdeniami a vysporiadal sa s vyjadreniami žalovaných a na základe týchto skutočností správne vec vecne vyhodnotil, pričom sa vysporiadal aj s listinnými dôkazmi. Právny zástupca žalobkyne na pojednávaní konanom dňa 13.04.2023 nenavrhoval žiadne nové dôkazy, respektíve vykonanie nových dôkazov, a preto súd vyhlásil uznesením dokazovanie za skončené. Pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, žalovaní uvádzajú, že sa stotožňujú so zisteným skutkovým tvrdením a považujú ich za vecne správne. Čo sa týka námietky žalobkyne, že skutkový stav neobstojí, pretože sú tu prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany a procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, žalovaní poukázali na ustanovenie § 154 Civilného sporového poriadku, pričom majú za to, že vyjadrenie žalobkyne neobstojí ani len formálne, pretože nič nebránilo právnej zástupkyňi žalobkyne, aby využila prostriedky procesnej obrany procesného útoku až do vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania na pojednávaní konanom dňa 13.4.2023, a ak tak neučinila a cituje jednotlivé odvolacie dôvody podľa Civilného sporového poriadku, bez preukázania ich zdôvodnenia, takéto odvolanie považujú žalovaní za irelevantné. Zároveň majú za to, že odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie spĺňa všetky obligatórne náležitosti ustanovenia § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Pokiaľ ide o odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, v rámci ktorého podľa žalobkyne súd prvej inštancie neuviedol právny názor a iba odkázal na rozhodnutie v inom súdnom konaní, čo zakladá podľa názoru žalobkyne procesné pochybenie súdu a porušenie práva na spravodlivý proces, k tomuto žalovaní uvádzajú, že súd prvej inštancie sa s odbornou starostlivosťou oboznámil s konaním vedeným pod sp.zn. 6Csp/47/2017, ako aj s rozhodnutím odvolacieho súdu v tejto veci, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožnil. V tomto konaní súd prejudiciálne rozhodoval o žalobkyňou namietanej neplatnosti úverovej zmluvy, ako aj záložnej zmluvy, pričom nevzhliadol žiadne dôvody neplatnosti týchto zmlúv. Taktiež v bode 63 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie poukázal na uznesenie Krajského súdu v Bratislave, kde odvolací súd vyslovil právny názor, že žalobkyňa si nemôže v tomto konaní uplatňovať práva, ktoré patria spotrebiteľom. Pokiaľ ide o argumentáciu žalobkyne o výške pohľadávky, túto považujú za bezpredmetnú, lebo táto vyplýva priamo z úverovej zmluvy, ktorú konajúci súd v konaní vedenom pod sp.zn. 6Csp/47/2017 vyhodnotil ako absolútne platný právny úkon. K odvolacej argumentácii žalobkyne ohľadom absencie riadneho odôvodnenia rozsudku v zmysle ustanovenia § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku, žalovaní poukazujú na všetky žalobné námietky zodpovedané v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie, kde súd prvej inštancie po zistení absencie akýchkoľvek dôvodov neplatnosti zmluvy o úvere a záložnej zmluvy uzatvorenej medzi žalobkyňou a žalovaným v prvom rade a to najmä s ohľadom na skutočnosť, že sa nejedná o spotrebiteľskú zmluvu sa zameral na vznesenú námietku premlčania záložného práva uzatvoreného v prospech žalovaného 1/. Súd prvej inštancie sa vecne správne vysporiadal aj s touto vznesenou námietkou premlčania, túto riadne odôvodnil a uzavrel s právnym názorom, s ktorým sa žalovaný 1/ stotožňuje t.j., že v čase vykonania dražby právo

na vykonanie záložného práva zo strany žalovaného 1/ premlčané nebolo. Z procesnej opatrnosti si dovoľuje žalovaný 1/ nad rámec odôvodnenia uviesť, že žalobkyňa nevzniesla námietku premlčania ani v konaní o neplatnosť právnych úkonov vedenom pod sp.zn. 6Csp/47/2017 pred Okresným súdom Pezinok, ani následne v konaní vedenom o odvolaní proti tomuto rozsudku pred Krajským súdom v Bratislave, a preto žalovaný 1/ považuje konanie žalobkyne za účelové, v rozpore s dobrými mravmi, t.j. za také, ktoré má záujem privodiť zámerné premlčanie záložného, a preto v takomto konaní nemôžu poskytovať súdy Slovenskej republiky náležitú oporu a vyhovieť vznesenej námietke premlčania, nakoľko ide konanie v rozpore s dobrými mravmi, podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka. Čo sa týka odvolacej argumentácie žalobkyne, ohľadom porušenia Zákona o dobrovoľných dražbách s poukazom na skutočnosť, že súdu boli predložené zo strany žalovaných všetky listiny a to zmluva o vykonaní dražby, zmluva o vykonaní opakovanej dražby, ako aj vyhlásenie žalovaného 1/ o pravosti a výške pohľadávky poukazuje žalovaný 1/ na skutočnosť, že žalobkyňa nebola účastníkom dražby podľa ustanovenia § 5 ods. 9 Zákona o dobrovoľných dražbách, a preto nemala postavenie účastníka dražby a nemala ani aktívnu vecnú legitimáciu, a teda ani k dispozícii citované listiny ako v odvolaní namietala. V ostatnom k tejto odvolacej námietke žalobkyne sa žalovaný 1/ plne stotožňuje s bodom 65 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, a čo sa týka ďalších odvolacích námietok a argumentácie žalobkyne žalovaní ich považujú za irelevantné, obštrukčné a v rozpore s meritom prejednávanej veci. Žalovaný 2/ v rámci svojho vyjadrenia k odvolaniu reagoval aj na odvolaciu námietku žalobkyne a uviedol, že žalovaný 1/ v procesnom postavení navrhovateľa dražby ako záložný veriteľ v zmysle ustanovenia § 7 ods. 2 Zákona o dobrovoľných dražbách písomne vyhlásil pravosť, výšku a splatnosť pohľadávky, pre ktorú navrhoval výkon záložného práva, toto prehlásenie bolo prílohou číslo 1 zmluvy o vykonaní dražby zo dňa 13.12.2021, ako aj prílohou číslo 1 k zmluve o vykonaní prvej opakovanej dražby zo dňa 25.04.2022. Žalovaný 1/ taktiež predložil žalovanému 2/ ako dražobníkovi list vlastníctva k predmetu dražby v zmysle ustanovenia § 7 ods. 3 Zákona o dobrovoľných dražbách ako prílohu číslo 2 k zmluve o vykonaní dražby zo dňa 13.12.2021, ako aj k zmluve o vykonaní prvej opakovanej dražby zo dňa 25.4.2022 priložil vyhlásenie o skutočnosti, že predmet dražby je možné dražiť. Podľa právneho názoru žalovaného 2/ zmluva o vykonaní dražby, ako aj zmluva o vykonaní opakovanej dražby spĺňala všetky zákonné náležitosti v zmysle ustanovenia § 16 ods. 10 Zákona o dobrovoľných dražbách, a preto bola platným právnym úkonom. Žalovaný 2/ taktiež uviedol, že v procesnom postavení dražobníka zadal objednávku dňa 14.12.2021 znalcovi K.. L. U. na vypracovanie znaleckého posudku, titulom zhodnotenia predmetu dražby, pričom sa jednalo o znalca z odboru stavebníctvo, odvetvie odhad hodnoty nehnuteľnosti a pozemné stavby, zapísaného v zozname znalcov vedených Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky. Zdôraznili, že dražobník postupoval podľa § 12 ods. 1 Zákona o dobrovoľných dražbách, pričom bola dodržaná taktiež lehota určená týmto ustanovením. Tento znalecký posudok zaslal žalovaný 2/ žalobkyňi ako vlastníčke nehnuteľnosti poštovou prepravou, na čo žalobkyňa reagovala listom zo dňa 03.02.2022, v ktorom adresovala svoj nesúhlas so znaleckým posudkom, na čo reagoval žalovaný 2/ odpoveďou zo dňa 08.03.2022 zmysle ustanovenia § 12 ods. 5, pričom žalobkyňa výslovne nepožiadala o vyhotovenie nového znaleckého posudku. Žalovaný 2/ dal vyhotoviť aj napriek tomu nový znalecký posudok, ktorý bol vyhotovený znalcom K.. I. T. zo dňa 8.3.2022, pričom obsahom vyjadrenia - boli aj odpovede znalca K.. L. U. na jednotlivé vznesené námietky voči znaleckému posudku zo strany žalobkyne. Odpoveď bola žalobkyňi doručená prostredníctvom právneho zástupcu dňa 14.03.2022. Žalovaný 2 taktiež postupoval podľa ustanovenia § 12 ods. 6 Zákona o dobrovoľných dražbách a na účely ohodnotenia predmetu dražby použil znalecký posudok vyhotovený znalcom K.. I. T. zo dňa 08.03.2022, ktorým bola určená vyššia hodnota predmetu dražby. Na základe uvedeného žalovaní žiadajú, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny a priznal žalovaným 1/, 2/ náhradu odvolacieho trov konania v rozsahu 100 %.

31. Žalovaný 3/ sa vyjadril k odvolaniu žalobkyne a uviedol, že považuje odvolanie žalobkyne v celom rozsahu za nedôvodné. Poukázal na to, že argumentácia žalobkyne je od začiatku postavená na jedinom bode a to, že zmluva o podnikateľskom úvere s ňou ako fyzickou osobou podnikateľom bola uzavretá ako spotrebiteľská zmluva. Toto by bolo nielen v priamom rozpore s ustanoveniami Občianskeho zákonníka, ale aj s ďalšími právnymi predpismi, právnymi analýzami kvalifikovaných odborníkov, ale aj s ustálenou súdnou praxou. Žalovaný 3/ poukázal na zásadu veci rozhodnutej - res iudicata. V tomto prípade ide o konanie týkajúce platnosti úverovej zmluvy vedenej na Okresnom súde v Pezinku pod sp.zn. 6Csp/47/2017, v ktorom prvoinštančný súd jasne konštatoval, že sa nejedná o spotrebiteľskú zmluvu. Odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil, čím sa rozhodnutie Okresného súdu Pezinok stalo právoplatným. Má za to, že je s ohľadom na názor vyslovený v rozhodnutí Okresného súdu Pezinok a následne v rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave sa prirodzene prvoinštančný súd vo veci neplatnosti

dobrovoľnej dražby ani ďalej nevyjadroval a ani nezaoberal otázkou, či žalobkyňa je spotrebiteľom a to v zmysle zásady *res iudicata* a zásady efektívneho súdneho konania. Bohužiaľ z neznámych dôvodov toto zástupcovia žalobkyne stále nedokážu pochopiť a napriek jasnému vyjadreniu sudkyne prvoinštančného súdu počas pojednávania a jasnej formulácie v odôvodnení rozhodnutia pokračujú v ich nezmyselnej argumentácii. Žalovaný 3/ namieťa tiež skutočnosť, že žalobkyňa je zastúpená združením, ktoré sa zaoberá ochranou spotrebiteľa a nie je riadnym právnym zástupcom, hoci v zmysle Zákona o ochrane spotrebiteľa (zák. č. 250/2007 Z.z.) účelom týchto združení je ochrana spotrebiteľa a nie poskytovanie advokátskych právnych služieb, na ktoré nedisponujú ani licenciou, ani vzdelaním. Združenie možno dokáže poskytnúť právnu ochranu spotrebiteľom, avšak akonáhle sa dostanú do konaní pre nich neznámych (mimo spotrebiteľskej problematiky), nedokážu argumentovať ničím iným, len dookola tým istým, že žalobkyňa je spotrebiteľ. Staví to tak žalobkyňu do nevýhodnej pozície, pretože ak by sa nechala zastúpiť riadnym advokátom/právnikom (sú aj bezplatní advokáti napr. z Centra právnej pomoci) dokázali by jej práva hájiť iným a je presvedčený, že lepším spôsobom a inak, nakoľko títo nevykonávajú „právne služby“ len na základe vopred naučených formulácií a sú schopní nad problémom aj logicky uvažovať. V súvislosti s uvedeným sa pridriava odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, toto považuje za správne a tiež sa zhoduje s jeho výrokmi, ktoré prvoinštančný súd uvádza vo svojom odôvodnení. Na základe uvedeného navrhuje, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil a žalovanému 3/ priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

32. Odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), túto prejednal s nariadením pojednávania, nakoľko pre nariadenie pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku boli splnené zákonné podmienky (bolo potrebné doplniť resp. zopakovať dokazovanie) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je dôvodné. Po nariadenom pojednávaní vo veci, po zopakovaní dokazovania a po oboznámení listín spisu odvolací súd vo veci verejne dňa 17. januára 2024 vyhlásil rozsudok (§ 378 C.s.p., § 219 ods. 3 C.s.p.).

33. Žalovaní v 1. a v 2. rade sa na dopyt odvolacieho súdu prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyjadrili k použitiu ustanovenia § 369d ods. 1 Obchodného zákonníka, § 39 ods. 1 Občianskeho zákonníka § 41 Občianskeho zákonníka a uviedli, že v zmysle vyššie uvedeného, ustanovenia o nekalých zmluvných podmienkach sa môžu týkať splatnosti peňažného záväzku, sadzby úrokov z omeškania a výšky paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky. Pokiaľ ide o splatnosť peňažného záväzku uviedli, že v prípade lehoty splatnosti peňažného záväzku pôjde o tie prípady, keď si zmluvné strany dohodnú podľa § 340a dlhšiu splatnosť peňažného záväzku ako 60 dní, avšak takáto dohoda je v hrubom nepomere k právam a povinnostiam vyplývajúcim zo záväzkového vzťahu pre veriteľa bez toho, aby preň existoval spravodlivý dôvod. V danom prípade bola individuálne účastníkmi zmluvného vzťahu založeného Zmluvou o úvere č. 02215 zo dňa 29.05.2015 (ďalej v texte „Zmluva o úvere“) dohodnutá splatnosť peňažného záväzku dlžníka v splátkach. Vzhľadom na výšku úveru bola splatnosť peňažného záväzku dohodnutá na viac ako 12 mesiacov (od 29.05.2015 do 29.11.2016), a preto nie je v hrubom nepomere k právam a povinnostiam veriteľa vyplývajúcich z právneho vzťahu, naopak zohľadňovala individuálne možnosti splácania peňažného záväzku dlžníkom. K výške paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky uviedli, že paušálna náhrada nákladov spojených s uplatnením pohľadávky nie je obsahom Zmluvy o úvere, žalovaní sa k tomuto právnemu inštitútu nebudú vyjadrovať. Vo vzťahu k sadzbe úrokov z omeškania žalovaní uviedli, že nie je v hrubom nepomere k právam a povinnostiam vyplývajúcim zo záväzkového vzťahu pre veriteľa a na úrok z omeškania vo výške 0,15 % za každý deň omeškania existoval spravodlivý dôvod, ktorý spočíval v tom, že dlžník podpísaním zmluvy o úvere vyjadril svoj súhlas so zmluvnými podmienkami. V nich sa okrem iného zaviazal zaplatiť veriteľovi aj úrok z omeškania vo výške 0,15 % z dlžnej sumy za každý deň omeškania. Tento úrok má sankčný charakter a účtuje sa dlžníkovi len vtedy, ak porušil zmluvné podmienky. Dohodnutá výška úrokov nie je neprimeraná a nie je ani v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, nakoľko oprávnený poskytuje úvery z vlastných zdrojov. Ustanovenie § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka v platnom znení má dispozitívnu povahu. Výška úrokov z omeškania sa upravuje predovšetkým dohodou zmluvných strán. Len ak výška úrokov nie je zmluvne dohodnutá, nastupuje výška úrokov ustanovená zákonom. Zo zákona a ani z iných právnych predpisov nie je možné odvodiť pre obchodné záväzkové vzťahy obmedzenie výšky úrokovej sadzby, ktorú si môžu zmluvné strany dohodnúť. Žalovaní majú za to, že súd opomína rozdiel medzi povahou a zmyslom úrokov a úrokov z omeškania. Úrok z omeškania je sankciou, ktorá má viesť dlžníka k riadnemu plneniu svojho záväzku. Naopak úrok považuje teória civilného práva za cenu poskytnutého plnenia. Z uvedeného je zrejmé, že aj samostatná výška úroku z omeškania môže a spravidla aj bude vyššia ako výška úroku.

Žalovaní majú potrebu zdôrazniť, že predovšetkým omeškanie dlžníka s platením peňažného záväzku je porušením jeho povinnosti vyplývajúcej mu zo zmluvy i zo zákona, a tiež je konaním odporujúcim zásadám poctivého obchodného styku. K sadzbe úrokov z omeškania žalovaní poukázali na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 16. mája 1996, sp.zn. 3 Obdo 3/96, R 6/1998, podľa ktorého „Dohodnutá výška úrokovej sadzby, ak nie je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, môže prevyšovať úroky, ktoré banky žiadajú pri poskytovaní úverov.“ V posudzovanom prípade Najvyšší súd SR nepovažoval sadzbu úrokov z omeškania vo výške 0,18 % denne v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku. Taktiež poukázali na Nález Ústavného súdu ČR zo 7. mája 2009, sp.zn. I. ÚS 523/07 podľa ktorého: „Ak býva v judikatúre zdôrazňované, že porušenie zásad poctivého obchodného styku pri uplatnení nároku na úrok z omeškania treba skúmať vo väzbe na konkrétne okolnosti, na zásadu riadneho a včasného plnenia záväzkov, a že rozpor právneho úkonu s dobrými mravmi treba posudzovať v každom prípade individuálne s prihliadnutím ku konkrétnym okolnostiam konania účastníkov v príslušnom období a k ich vtedajšiemu postaveniu, je samozrejme, takáto úvaha potiaľ správna, pokiaľ samotná výška týchto úrokov nemá skôr ako motivačný charakter práve charakter šikanózný. Sumu, ktorú je povinný platiť subjekt, ktorý sa dostane do omeškania, ktorá zodpovedá ročnému úroku 182 %, je už očividne za hranicou, ktorú možno považovať za adekvátnu podstate a zmyslu inštitútu úroku z omeškania.“ V posudzovanom prípade Ústavný súd SR považoval sadzbu úrokov z omeškania vo výške 182 % ročne v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku. V danom prípade si účastníci zmluvného vzťahu dohodli úrok z omeškania vo výške 54,75% ročne. V zmysle uvedeného majú žalovaní za to, že sadzba úroku z omeškania vo výške 54,75% ročne nie je neprimeraná, a teda odporujúca dobrým mravom v optike citovaných rozhodnutí. Žalovaní sa vyjadrili aj k použitiu ustanovenia § 39 ods. 1, § 41 Občianskeho zákonníka a uviedli, že pokiaľ by mal súd za to, že dohodnutá sadzba úrokov z omeškania vo výške 54,75% ročne je v rozpore s dobrými mravmi, žalovaní poukazujú na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.10.2007, sp.zn. III. ÚS 107/07, ktorý stanovil postup súdu pri neprimerane vysokom úroku z omeškania, pričom právna veta znie: „Súd teda nemôže poskytnúť právnu ochranu nároku na zaplatenie dohodnutých úrokov z omeškania v tej výške, ktorá by odporovala zásadám poctivému obchodnému styku, avšak súd môže poskytnúť ochranu výkonu práva na zaplatenie dohodnutých úrokov z omeškania vo výške, ktorá nie je v rozpore s uvedenými zásadami. V odôvodnenia nálezu cit.: „Žalovaný namietal, že úrok z omeškania dohodnutý vo výške 0,05 % denne je nezákonný, lebo ročne predstavuje úrok 18,25 %, čo je očividne za hranicou, ktorú je možné považovať vzhľadom na podstatu a zmysel daného inštitútu za adekvátnu. V tejto súvislosti dal do pozornosti odvolaciemu súdu uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 6MOBdo 5/2009 zo dňa 26. novembra 2009 a tiež Nález Ústavného súdu Českej republiky zo dňa 7. mája 2009 sp.zn. IÚS 523/2007. K tomu odvolací súd uvádza, že citované rozhodnutia skutočne riešia otázku primeranosti dohodnutých úrokov z omeškania, avšak, ako to vyplýva z odôvodnenia uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6MOBdo 5/2009 zo dňa 26. novembra 2009, v tam posudzovanom prípade išlo o dohodnutý úrok z omeškania až vo výške 1 % denne, teda 365 % ročne, resp. 0,1 % denne, teda 36,5 % ročne, kde Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd vyvodil záver o potrebe skúmať prípustnosť výšky takto dohodnutých úrokov z omeškania s prihliadnutím na zásady poctivého obchodného styku. Odvolací súd zastáva názor, že 0,05 % denný úrok z omeškania, čo ročne predstavuje 18,5 % nie je vzhľadom na právnu úpravu obsiahnutú v ust. § 369 ods. 1 Obch. zák. v rozpore s dobrými mravmi, ani neodporuje zásadám poctivého obchodného styku. Ústavný súd Českej republiky vo svojom náleze zo dňa 7. mája 2009 pod sp.zn. IÚS 523/2007 poukázal na to, že zásada zmluvnej voľnosti pri dohode o výške úrokov z omeškania nemôže byť bezbrehá, ale má byť modifikovaná účelom a zmyslom sankčného a motivačného zmyslu inštitútu úroku z omeškania.“ Z uvedeného vyplýva, že konštantná judikatúra súdov nepovažuje úrok z omeškania 18,5 % ročne vzhľadom na právnu úpravu obsiahnutú v ust. § 369 ods. 1 Obch. zák. v rozpore s dobrými mravmi, ani neodporuje zásadám poctivého obchodného styku. V tomto konkrétnom prípade získal žalovaný v 1. rade na úroku z omeškania v dražbe sumu vo výške 33.583,21 Eur. Po prepočte úroku z omeškania v sadzbe 18,5 % ročne, ktorú súdy nepovažujú v rozpore s dobrými mravmi, ani neodporuje zásadám poctivého obchodného styku zo sumy 45.000,00 Eur (istina) počas doby omeškania od 30.11.2016 do 18.05.2022 je výsledná suma úroku z omeškania vo výške 45.502,40 Eur. Táto suma sa v podstate rovná výške istiny. Porovnaním sumy vymoženého úroku z omeškania z dražby a úroku z omeškania počítaného sadzbou 18,5 % ročne je zrejme, že veriteľ obdržal sumu, ktorá je podstatne nižšia ako úrok z omeškania počítaný sadzbou 18,5 % ročne (45 502,40 Eur) a to o viac ako 10.000,- Eur. Postup súdu pri neprimerane vysokom úroku z omeškania v zmysle Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.10.2007, sp.zn. III. ÚS 107/07 je taký, že aj pokiaľ by mal súd za to, že úrok z omeškania vo výške 0,15 % denne je v rozpore s poctivým obchodným stykom, tak žalovaný v 1. rade ako veriteľ obdržal úrok z omeškania len v sadzbe 13,65 % ročne. S vymoženým

úrokom sa žalovaný v 1. rade uspokojil a ďalší úrok z omeškania od žalobkyne nevyháhal. Výška úrokov z omeškania vo výške 33.583,21 Eur nie je vyššia ako samotná istina, podľa konštantnej judikatúry súdov je v povolenej sadzbe, a preto nie je v rozpore s dobrými mravmi, a súd by mal poskytnúť právnu ochranu tomuto úroku z omeškania, nakoľko je súladný so zákonom a teda nie je dôvod na vyhlásenie absolútnej, resp. čiastočnej neplatnosti Zmluvy o úvere. Na základe uvedeného majú za to, že rozsudok súdu prvej inštancie je správny.

34. Žalobkyňa sa prostredníctvom svojej zástupkyne vyjadrila k použitiu ustanovení § 369d ods. 1 Obchodného zákonníka a § 39 ods. 1 a § 41 Občianskeho zákonníka pričom uviedla, že ide o absolútnu neplatnosť záväzkovo-právnych vzťahov, a ide o nekalú obchodnú práve praktiku, neplatné zmluvné dojednanie, ktoré sú v hrubom nepomere k právam a povinnostiam vyplývajúcich zo zmluvy. Žalobkyňa poukázala na to, že uzatvorila zmluvu, ktorá je neplatná, vzhľadom na dojednané splátky úveru, ako aj zmluvné a sankčné úroky. Je presvedčená, že jej vzťah bol od počiatku spotrebiteľským, o čom súdu predložila viacero dôkazov, ale žalovaný nepreukázal opak, a naďalej pokračoval vo vymáhaní pohľadávky, ktorá za poskytnutú sumu vo výške 45.000,- EUR dosiahla s úrokmi viac ako 180.000,- EUR. Právny zástupca žalovaného splnomocnenej zástupkyňi žalobkyne, ako jej žalobkyňi zaslal pred dražbou písomnú výzvu z 30.11.2021 na zaplatenie dlžnej čiastky z poskytnutého úveru, kde oznámil, že začal výkon záložného práva na nehnuteľnosť, ktorá je predmetom záložného práva. Suma, ktorú požadoval od žalovanej vzrástla na astronomických 184.407,05 EUR. Podľa názoru žalobkyne ide o civilno - právnu úžeru. Vzhľadom na povahu, obsah zmluvy a všetky opísané okolnosti, za ktorých bola úverová zmluva uzavretá, je plne opodstatnený záver o neplatnosti právneho úkonu podľa ustanovenia § 41 Občianskeho zákonníka v celom rozsahu. V konaní bolo preukázané, že žalobkyňa nemala na živobytie a na splátky úverov, tak jej obchodný zástupca žalovaného neváhal ponúknuť akýkoľvek ďalší úver, ktorý sa použije na splatenie skoršieho úveru. Obchodný zástupca si zarobil svoje percentá a žalobkyňa mala novú zmluvu a ako spotrebiteľka obrovské bremeno z úžerného vzťahu. Ide o nedostatok odbornej starostlivosti veriteľa. Žalovaný poskytol úver zmluvne s 25 % úrokom, z ktorého 1. až 17. splátka bola vo výške 400,- EUR a posledná splátka vo výške 55.075,- EUR, hoci mal nesporne vedomosť a zo skutkových zistení bolo zjavné, že žalobkyňa je vo veľmi ťažkej životnej situácii. Na takéto konanie neexistuje iný názor než ten, že ide o úžeru a nekalé konanie žalovaného. Žalovaná toto považuje za dôležité konštatovanie, pretože je to dôvod absolútnej neplatnosti úveru pre rozpor s dobrými mravmi. Najvyšší súd Slovenskej republiky v obdobnej veci pod sp.zn. 1MCdo/1/2009 za odporujúce dobrým mravom považoval 60 % úrok. Obdobne pre porovnanie Najvyšší súd Českej republiky vo veci pod sp.zn. 21Cdo/1484/2004, Krajský súd v Trenčíne vo veci pod sp.zn. 17Co/313/2010 za neplatné pre rozpor s dobrými mravmi označuje 24 % úroky a Krajský súd v Prešove vo veci pod sp.zn. 3Co/67/2008 úroky nad 25 %. Obdobné úmysly s vylúčením spotrebiteľa z ochrany sa potvrdili aj pri zámernom označení účelu úveru, o čom svedčí aj neodkladné opatrenie súdu a svedkovia, že ide o inštrukcie z ústredia firmy. Žalovaný sa vo veci C-76/2010 Pohotovosť/V. bránil, že jeho úver nemusí mať RPMN, no Európska komisia v pripomienkach v čl. 17 tento názor nemala. Vzhľadom na uvedené je žalobkyňa presvedčená, že konanie žalovaného vykazuje známky občianskoprávnej úžery a je odporujúce dobrým mravom v zmysle Obchodného aj Občianskeho zákonníka.

35. Žalovaný v 3. rade sa k použitiu ustanovení § 369d ods. 1 Obchodného zákonníka, § 39 ods. 1 a § 41 Občianskeho zákonníka nevyjadril.

36. Zástupkyňa žalobkyne v konaní pred odvolacím súdom uviedla, že boli zhrnuté všetky vyjadrenia žalobkyne a upriamila pozornosť na vznesenú námietku premlčania a zároveň spochybnila pravosť pohľadávky, ktorá bola určená zo strany žalovaných 1/. Súčasne uviedla, že zotrúva na všetkých svojich písomných a ústnych vyjadreniach.

37. Právny zástupca žalovaných 1/, 2/ v konaní pred odvolacím súdom uviedol, že zotrúvajú na všetkých svojich písomných a ústnych vyjadreniach a žiadajú súd, aby v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 CSP rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny a priznal žalovaným trovy konania. Právny zástupca žalovaných 1/ a 2/ taktiež zotrval na svojom vyjadrení k aplikácii právnych predpisov, na základe výzvy odvolacieho súdu.

38. Odvolací súd posudzoval predmetný spor s poukazom na ustanovenie § 21 ods. 2 Zákona o dobrovoľných dražbách, podľa ktorého v prípade, ak boli porušené ustanovenia tohto zákona, môže osoba, ktorá tvrdí, že tým bola dotknutá na svojich právach, požiadať súd, aby určil neplatnosť dražby.

Právo domáhať sa určenia neplatnosti dražby zaniká, ak sa neuplatní do troch mesiacov odo dňa príklepu okrem prípadu, ak dôvody neplatnosti dražby súvisia so spáchaním trestného činu a zároveň ide o dražbu domu alebo bytu, v ktorom má predchádzajúci vlastníak predmetu dražby v čase príklepu hlásený trvalý pobyt podľa osobitného predpisu; v tomto prípade je možné domáhať sa neplatnosti dražby aj po uplynutí tejto lehoty.

39. Z citovaného ustanovenia vyplýva, že neplatnosť dražby je možné určiť len súdom, za splnenia zákonných podmienok, a to v prípade, ak boli porušené ustanovenia Zákona o dobrovoľných dražbách. Podmienkou pre takéto rozhodnutie je navyše aj dôkaz o tom, že boli, a teda nielen mohli byť, dotknuté práva osoby, ktorá podala návrh na určenie neplatnosti dražby. Súd potom určí neplatnosť dražby v prípade, ak porušenie ustanovení tohto zákona bolo takej povahy, že to malo preukázateľný vplyv na vydraženie predmetu dražby, a to tak, pokiaľ ide o splnenie predpokladov stanovených zákonom pre vykonanie dražby, ako aj pokiaľ ide o cenu dosiahnutú vydražením. Musí pritom existovať príčinná súvislosť medzi porušením konkrétneho zákonného ustanovenia a vznikom ujmy na právach žalujúcej osoby. Povinnosť tvrdenia a dôkazné bremeno v tejto súvislosti je na žalobkyni. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie takpovediac na závere o neunesení dôkazného bremena žalobkyňou o tom, že boli porušené ustanovenia Zákona o dobrovoľných dražbách, nakoľko ich žalobkyňa ničím nepreukázala. Odvolací súd má však na predmetnú vec iný názor.

40. Ustanovenie odseku 2 § 7 Zákona o dobrovoľných dražbách predstavuje základnú zákonnú podmienku vykonania dražby, ktorá pristupuje k samotnému podaniu návrhu na vykonanie dražby navrhovateľom. Navrhovateľ dražby je povinný písomne vyhlásiť, že predmet dražby je možné dražiť a teda, že neexistujú žiadne prekážky podľa Zákona o dobrovoľných dražbách alebo osobitných predpisov, prípadne neexistujú ani prekážky nelegislatívnej povahy (napr. právoplatné rozhodnutia orgánov verejnej moci), ktoré by bránili vykonaniu dražby. Uvedené písomné vyhlásenie plní funkciu aj akéhosi "prísažného" vyhlásenia, od ktorého sa bude následne odvodzovať aj prípadná náhrada škody, resp. nároky z prípadnej neplatnej dražby. Inštitút písomného vyhlásenia má súčasne za cieľ rozvrhovať mieru zodpovednosti medzi navrhovateľom dražby a dražobníkom s ohľadom na skutočnosť, že zodpovednosť dražobníka podľa Zákona o dobrovoľných dražbách nie je dotknutá. Je tak zrejmé, že písomné vyhlásenie nenahrádza povinnosť dražobníka skúmať a preveriť, či vec z dražby vyňatá je alebo nie je, ale týka sa predovšetkým preverenia podmienok, ktoré sú vo sfére navrhovateľa dražby a zodpovedajú skutočnostiam, o ktorých nemôže mať dražobník vedomosť. Na tejto báze je založená aj pristupujúca zákonná povinnosť záložného veriteľa ako navrhovateľa dražby písomne vyhlásiť pravosť, výšku a splatnosť pohľadávky, pre ktorú sa navrhuje výkon záložného práva. Splnenie uvedených podmienok sa nachádza vo sfére navrhovateľa dražby a týka sa predovšetkým záväzkového vzťahu navrhovateľa dražby ako záložného veriteľa a dlžníka, t.j. hlavného záväzkového vzťahu. Uvedenou zákonnou povinnosťou má veriteľ osvedčiť splnenie zákonných podmienok pre výkon záložného práva tak, ako ich definuje Občiansky zákonník a záložná zmluva. Písomné vyhlásenie navrhovateľa dražby sa týka pravosti pohľadávky, ktorá svedčí o existencii a uplatniteľnosti existujúcej pohľadávky, výšky ku dňu podania návrhu na vykonanie dražby a splatnosti pohľadávky, keďže splatnosť je základnou podmienkou aktivovania uhradzovacej funkcie záložného práva. Z dikcie zákona je zrejmé, že vyhlásenie navrhovateľa dražby musí byť kumulatívne vo všetkých jeho troch prvkoch a ak navrhovateľ neurobí vyhlásenie spôsobom ustanoveným v odseku 2, nie je možné dražbu vykonať. Vychádzajúc zo skutočnosti, že vyhlásenie navrhovateľa dražby je jednostranným adresovaným právnym úkonom, musí toto spĺňať aj náležitosti a zákonné podmienky pre právne úkony ustanovené v Občianskom zákonníku. Do pozornosti možno dať predovšetkým požiadavku jasnosti a určitosti právneho úkonu, ktorý musí byť nepodmienený a založený na prejave slobodnej a vážnej vôle navrhovateľa dražby. Relevantnou otázkou písomného vyhlásenia je nielen pravosť pohľadávky, ale aj jej výška, keďže práve pri stanovení výšky môže dôjsť k posúdeniu primeranosti alebo neprimeranosti výkonu záložného práva.

41. Odvolací súd sa teda v danom prípade s ohľadom na námietky odvolateľky uvedené v rámci podaného odvolania zameril na preskúmanie všetkých podmienok platnosti dobrovoľnej dražby, pričom osobitnú pozornosť venoval písomnému vyhláseniu veriteľa o pravosti, výške a splatnosti pohľadávky. Veriteľ t.j. navrhovateľ dobrovoľnej dražby v rámci svojho vyhlásenia o pravosti, výške a splatnosti pohľadávky (č.l. 236) uviedol, že nesplnená pohľadávka je pravá, splatná a vo výške uvedenej v čl. IV. Bod 3 Zmluvy o vykonaní prvej opakovanej dražby č. H.-XOD zo dňa 25.04.2022. Zo zmluvy o vykonaní opakovanej dražby konkrétne z čl. IV. Bod 3 tejto zmluvy vyplýva, že neuhradením tohto dlhu vznikla navrhovateľovi pohľadávka, ktorá ku dňu 13.12.2021 predstavuje sumu 187.284,55 eur, z toho

istina vo výške 45.000,- eur, zmluvný úrok vo výške 16.952,05 eur, úrok z omeškania 124.132,50 eur, do 13.12.2021, pokuta za nevinkulovanie poisťného podľa 7.3.5 úverovej zmluvy vo výške 4.500,- eur, úroky z omeškania vo výške 0,15 % z istiny za každý deň omeškania od 30.11.2016 až do zaplatenia, mínus zaplatené splátky vo výške 3.300,- eur. Z uvedeného odkazu nachádzajúcom sa v písomnom vyhlásení veriteľa o pravosti, výške a splatnosti pohľadávky na zmluvu o vykonaní dražby (resp. na zmluvu o vykonaní opakovanej dražby) nie je možné podľa názoru odvolacieho súdu jasne definovať spôsob výpočtu jednotlivých častí pohľadávky (úroky z omeškania, neuhradená istina), pre ktorú bola realizovaná dobrovoľná dražba, čo znamená, že výška pohľadávky je nepreskúmateľná, na čo priamo úmerne nadväzuje aj dôvodnosť pohľadávky, ktorá súvisí s tým, že pohľadávka má byť pravá a rovnako s uvedeným súvisí aj splatnosť tejto pohľadávky. Inými slovami, z uvedeného vyčíslenia pohľadávky nie je možné konkrétne určiť, z akej sumy bol vypočítaný úrok z omeškania, ani za akú dobu (t.j. od .. do) a taktiež nie je zjavné, prečo si veriteľ uplatňuje úroky z omeškania vo výške 0,15 % denne od 30.11.2016 ak už tieto raz vyčísliť konkrétnou t.j. pevnou sumou. Odvolaciemu súdu taktiež nebolo zjavné, z akej istiny bol vypočítaný úrok z omeškania, hlavne za situácie, že došlo k čiastkovým úhradám dlhu zo strany dlžníčky/žalobkyne. Uvedený výpočet pohľadávky navrhovateľa dražby odvolací súd považuje nielen za veľmi neprehľadný, a teda nepreskúmateľný, ale taktiež evokuje dojem, že navrhovateľ dražby pri určovaní výšky pohľadávky úročil úrok z omeškania, čo je samo o sebe neprípustná skutočnosť, pričom úroky z omeškania predstavujú v danom prípade viac ako 3 predmetnej pohľadávky (dlžná istina bola vo výške 45.000,- eur). Okrem vyššie uvedeného odvolací súd ustálil, že napriek tomu, že v danom prípade súdy v rámci samostatného konania prejudiciálne určili, že daný vzťah medzi veriteľom a dlžníkom je obchodnoprávnym vzťahom t.j. nejde o spotrebiteľský vzťah, aj v takomto prípade je potrebné dodržiavať určité pravidlá poctivého obchodného styku, a nekalé zmluvné podmienky sú v zmysle ustanovenia § 369d ods. 1 Obchodného zákonníka zakázané. V zmysle tohto ustanovenia totiž platí, že zmluvné dojednanie týkajúce sa splatnosti peňažného záväzku, sadzby úroku z omeškania alebo paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, ktorá je v hrubom nepomere k právam a povinnostiam vyplývajúcim zo záväzkového vzťahu pre veriteľa bez toho, aby preň existoval spravodlivý dôvod (ďalej len „nekalá zmluvná podmienka“) je neplatné. Na aplikáciu predmetného ustanovenia žalovaní poukázali na rozhodovaciu prax súdov, ktorá ustálila, že dohodnutá výška úrokovej sadzby nie je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, a môže prevyšovať úroky, ktoré banky žiadajú pri poskytovaní úverov. Zároveň poukázali na to, že sadzba úrokov z omeškania nie je v hrubom nepomere k právam a povinnostiam vyplývajúcich zo záväzkového vzťahu pre veriteľa a na úrok z omeškania vo výške 0,15 % za každý deň omeškania existoval spravodlivý dôvod, ktorý spočíval v tom, že dlžník podpísaním zmluvy o úvere vyjadril svoj súhlas so zmluvnými podmienkami, pričom zároveň zdôraznili, že žalovaný v 1. rade poskytuje peňažné prostriedky z vlastných zdrojov. K týmto argumentom žalovaných odvolací súd uvádza, že zákonom č. 9/2013 Z.z. boli zásadným spôsobom zmenené niektoré ustanovenia Obchodného zákonníka. Zmenu v právnej úprave mala za následok transpozícia Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/7/EÚ zo 16. februára 2011 o boji proti oneskoreným platbám v obchodných transakciách, ktorú boli členské štáty EÚ povinné transponovať do svojho právneho poriadku najneskôr do 16.03.2013. Zmenou prešli ustanovenia o omeškaní dlžníka tak, že pribudli nové ustanovenia § 369a (osobitné ustanovenie o sadzbe úrokov z omeškania pri omeškaní dlžníka, ktorým je subjekt verejného práva), § 369b (náhrada škody spôsobená omeškaním), § 369c (paušálna náhrada nákladov spojených s uplatnením pohľadávky) a § 369d (nekalé zmluvné podmienky a nekalá obchodná prax) a tiež bolo zmenené znenie ustanovenia § 369. Uvedené ustanovenia sú kogentné, čiže strany sa nemôžu v zmluve dohodnúť inak, ako dovoľujú tieto ustanovenia. S poukazom na vyššie uvedené je treba konštatovať, že rozhodnutia súdov, na ktoré poukazujú žalovaní 1/ a 2/ nezodpovedajú právnej úprave Obchodného zákonníka v čase podpisu zmluvy o úvere, a preto ich nie je možné na danú vec použiť. Inými slovami, judikatúra súdov sa stále vyvíja a rozhodnutia súdov prijaté pre novelou Obchodného zákonníka, (t.j. pred zákonom č. 9/2013 Z.z.) ktorou medzi inými bolo včlenené aj ustanovenie § 369d nie je možné na danú vec použiť, nakoľko predmetné ustanovenie § 369d Obchodného zákonníka v čase prijatia týchto rozhodnutí súdov ani neexistovalo.

42. Podľa ustanovenia § 369d Obchodného zákonníka inú sadzbu úrokov z omeškania dohodnutú v zmluve možno považovať za nekalú zmluvnú podmienku a domáhať sa jej neplatnosti, pokiaľ zakladá medzi zmluvnými stranami zjavný nepomer a na jej určenie nie je spravodlivý dôvod. Na posúdenie, či ide o nekalú zmluvnú podmienku alebo nekalú obchodnú prax, budú rozhodujúce všetky okolnosti prípadu. Odvolací súd preto posudzoval aj okolnosti danej veci, a ustálil, že na určenie takejto sadzby úrokov nie je spravodlivý dôvod a to s poukazom na to, že dlžníčka (žalobkyňa) si formálne (aj na základe dohody so žalovaným v 1. rade) vybavila živnostenské oprávnenie, v dôsledku čoho jej

bol poskytnutý podnikateľský úver, ktorý vzhľadom na živnosť dlžníčky už nemohol byť považovaný za spotrebiteľský. Následne po poskytnutí úveru si žalobkyňa živnosť zrušila (2 týždne po vydaní živnostenského oprávnenia), pričom uvedeným postupom a podpisom úverovej zmluvy obe strany úverového vzťahu „zakryli“ skutočný spotrebiteľský vzťah. Ak by totiž bol predmetný úver poskytnutý priamo žalobkyni ako fyzickej osobe (čo podľa názoru odvolacieho súdu aj bol, lebo nebol reálne použitý na podnikanie žalobkyne, ale pre jej osobnú potrebu), bol by predmetný vzťah považovaný za spotrebiteľský, a nepochybne by podmienky uvedené v úverovej zmluve boli vyhlásené ako neprijateľné. Preto aj odvolací súd posudzoval špecifickosť daného prípadu, nakoľko v tomto prípade nešlo o typický obchodný vzťah, a aj s ohľadom na uvedené musel posudzovať podmienky, za ktorých bol úver poskytnutý. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd ustálil, že pre určenie výšky takýchto úrokov nebol spravodlivý dôvod. Inými slovami, ak si v danom prípade veriteľ s dlžníkom dohodli úrok z omeškania vo výške cca 55 % ročne t.j. 0,15 % denne, pričom v danom čase (ku dňu podpisu úverovej zmluvy t.j. ku dňu 29.05.2015) sa sadzba úroku z omeškania v obchodnoprávných vzťahoch v rozmedzí od 10.09.2014 do 15.03.2016 pohybovala na úrovni 9,05 % ročne, možno uvedené zmluvné dojednania týkajúce sa výšky úroku z omeškania, aj s ohľadom na okolnosti danej veci považovať za nekalú zmluvnú podmienku, ktorú je potrebné považovať za neplatnú. Na základe uvedeného má odvolací súd za to, že nebola zákonne určená ani výška predmetnej pohľadávky, pre ktorú sa mala dobrovoľná dražba realizovať. Tu treba zdôrazniť, že záložka je počas celého trvania záložného práva vystavený jedine konaniu a rozhodovaniu záložného veriteľa, ktorého písomné vyhlásenie o pravosti, výške a splatnosti pohľadávky, pre ktorú sa navrhuje výkon záložného práva a o tom, že predmet dražby je možné dražiť, plní na účely výkonu záložného práva funkciu „exekučného titulu“ s priamym dosahom na ústavné práva záložcu. Preto by mala byť podľa názoru odvolacieho súdu v dražobnej praxi udržateľná jedine taká interpretácia a aplikácia Zákona o dobrovoľných dražbách a súvisiacich právnych predpisov, ktorá vychádza z dôsledného rešpektovania a ochrany ústavných práv a právom chránených záujmov osôb, zúčastnených na dražobnom procese, a to pri zachovaní najmä ústavného princípu primeranosti (článok 1, ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). Práve spôsob určenia výšky, ale aj pravosti a splatnosti pohľadávky založený na jednostrannom vyhlásení veriteľa bez akejkoľvek kontroly dodržania zákonných podmienok, osobitne dodržania zákona, predstavuje jeden z najväčších problémov neoprávnenosti a neprimeranosti mimosúdneho výkonu záložného práva. Aj keď veriteľ koná pod ťarchou možnej náhrady škody, uvedené nič nemení na tom, že úspešné vykonanie dražby znamená mnohokrát nezvratný zásah do majetkových pomerov dlžníka a prípadne záložcu.

43. Žalovaní v rámci svojho vyjadrenia k aplikácii právnych predpisov taktiež uviedli, že pokiaľ by mal odvolací súd za to, že dohodnutá sadzba úrokov z omeškania vo výške 54,75 % ročne je v rozpore s dobrými mravmi, žalovaní poukazujú na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.10.2007, sp.zn. III. ÚS 107/07, ktorý stanovil postup súdu pri neprimerane vysokom úroku z omeškania, pričom právna veta znie: „Súd teda nemôže poskytnúť právnu ochranu nároku na zaplatenie dohodnutých úrokov z omeškania v tej výške, ktorá by odporovala zásadám poctivému obchodnému styku, avšak súd môže poskytnúť ochranu výkonu práva na zaplatenie dohodnutých úrokov z omeškania vo výške, ktorá nie je v rozpore s uvedenými zásadami. V tomto konkrétnom prípade získal žalovaný v 1. rade na úroku z omeškania v dražbe sumu vo výške 33.583,21 Eur. Po prepočte úroku z omeškania v sadzbe 18,5 % ročne, ktorú súdy nepovažujú v rozpore s dobrými mravmi, ani neodporuje zásadám poctivého obchodného styku zo sumy 45.000,00 Eur (istina) počas doby omeškania od 30.11.2016 do 18.05.2022 je výsledná suma úroku z omeškania vo výške 45.502,40 Eur. Táto suma sa v podstate rovná výške istiny. Porovnaním sumy vymoženého úroku z omeškania z dražby a úroku z omeškania počítaného sadzbou 18,5 % ročne je zrejmé, že veriteľ obdržal sumu, ktorá je podstatne nižšia ako úrok z omeškania počítaný sadzbou 18,5 % ročne (45.502,40 Eur) a to o viac ako 10.000,- Eur. Postup súdu pri neprimerane vysokom úroku z omeškania v zmysle Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.10.2007, sp.zn. III. ÚS 107/07 je taký, že aj pokiaľ by mal súd za to, že úrok z omeškania vo výške 0,15 % denne je v rozpore s poctivým obchodným stykom, tak žalovaný v 1. rade ako veriteľ obdržal úrok z omeškania len v sadzbe 13,65 % ročne. S vymoženým úrokom sa žalovaný v 1. rade uspokojil a ďalší úrok z omeškania od žalobkyne nevymáhal, a preto majú žalovaní za to, že k týmto záverom ústavného súdu mal prihliadnuť aj odvolací súd v tejto konkrétnej veci. Na tieto argumenty žalovaného odvolací súd uvádza, že uvedené rozhodnutie ústavného súdu nie je aplikovateľné na daný prípad z dôvodu, že v priebehu procesu dobrovoľnej dražby vyhlásenie veriteľa o pravosti, výške a splatnosti pohľadávky, plní na účely výkonu záložného práva funkciu náhradného „exekučného titulu“. Nie je preto možné dodatočne upravovať výšku úroku z omeškania v rámci vyhlásenia veriteľa, nakoľko tento „titul“ nie je dodatočne modifikovateľný a nedá sa prispôbiť výške vymáhanej sumy. Inak povedané, v rámci

vyhlásenia veriteľa bolo uvedené, že veriteľ okrem iného požaduje od žalobkyne úrok z omeškania vo výške 124.132,50 eur, do 13.12.2021, a zároveň úroky z omeškania vo výške 0,15 % z istiny za každý deň omeškania od 30.11.2016 až do zaplatenia, a preto dodatočne žalovaní nemôžu tvrdiť, že odvolací súd si je oprávnený znížiť výšku úroku z omeškania na 13,65 % ročne a to s prihliadnutím na vymoženú sumu. Skutočnosť, že si veriteľ nebude nárokovať dodatočne na zvýšnú sumu dlhu, je možné kvalifikovať len ako odpustenie časti dlhu, ale nemôže to byť v tomto prípade považované za zmenu výšky úroku z omeškania. Navyše odvolací súd má za to, že Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.10.2007, sp.zn. III. ÚS 107/07 je aplikovateľný iba v rámci konania, v ktorom sa rozhoduje o priznaní pohľadávky t.j. ide o žalobu na plnenie, kde sa preskúmava aj priznanie výšky úroku z omeškania, ale nie v rámci konania o neplatnosť dobrovoľnej dražby, v rámci ktorého musí byť výška pohľadávky vrátane jej príslušenstva presne určená. S poukazom na vyššie uvedené má odvolací súd za to, že vyššie citovaný nález Ústavného súdu SR nie je preto pre danú vec reálne aplikovateľný.

44. Obdobný problém ako pri stanovení výšky pohľadávky vyvstáva v danom prípade aj v súvislosti s vyhlásením splatnosti pohľadávky. Odvolací súd z obsahu spisu ani z vyššie uvedeného vyhlásenia o pravosti, výške a splatnosti pohľadávky nedokázal jednoznačne ustáliť, či daná pohľadávka veriteľa je splatná, respektíve, či došlo k zosplatneniu pohľadávky v zmysle zmluvy o úvere, a súčasne aj v zmysle zákona. Samotné konštatovanie navrhovateľa dražby ohľadom splatnosti danej pohľadávky totiž nie je v danom prípade postačujúce. Z hľadiska preskúmateľnosti daného vyhlásenia by malo byť presne zrejmé, kedy sa pohľadávka veriteľa stala splatnou, t.j. kedy došlo k jej zosplatneniu, kedy presne prestal dlžník platiť úverové splátky, t.j. kedy sa dostal do omeškania. Vzhľadom ku všetkým chýbajúcim informáciám a konkrétnym dátumom nedokáže ani odvolací súd ustáliť, či veriteľ postupoval v súlade s úverovou zmluvou a súčasne v súlade so zákonom a predmetnú pohľadávku aj správne zosplatnil. V tejto časti zaťažovalo dôkazné bremeno žalovaného v 1. rade, pričom tento v priebehu konania tieto skutočnosti súdu nezrejmil. S ohľadom na uvedené, odvolací súd nedokáže preveriť tvrdenie veriteľa o splatnosti danej pohľadávky, respektíve žalovaný v 1. rade nepreukázal, že jeho pohľadávka je splatná a samotné tvrdenie žalovaného v 1/ o splatnosti predmetnej pohľadávky nepovažuje odvolací súd za dostatočné.

45. Na základe všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd ustálil, že z dôvodu absencie pravosti, a absencie splatnosti pohľadávky je opakovaná dobrovoľná dražba neplatná. So zostávajúcimi námietkami žalobkyne uvedenými v rámci podaného odvolania sa už odvolací súd nepovažoval vzhľadom k vyššie uvedenému za potrebné samostatne vysporiadať.

46. Odvolací súd v závere všeobecne dodáva, že každé ustanovenie vyššie citovaného zákona je s ohľadom na ingerenciu súkromného procesu do práv a oprávnených záujmov osôb povinných zo záložného práva nevyhnutné vykladať ústavne konformne, a teda z pohľadu účelu a zmyslu ochrany Ústavou SR garantovaných základných práv a slobôd (porov. aj nález Ústavného súdu ČR II. ÚS 2164/10). Dražobník ako súkromná osoba je preto ustanovenia citovaného zákona a súvisiacich predpisov povinný vykladať a aplikovať tak, aby nielenže neboli porušené, ale ani len ohrozené práva osôb pri výkone záložného práva. Dražobník nie je v pozícii mandatára záložného veriteľa, ktorý má sledovať iba jeho záujem na rýchlym výkone záložného práva za každých okolností. Z uvedených dôvodov je preto v dražobnej praxi udržateľná jedine taká interpretácia a aplikácia Zákona o dobrovoľných dražbách a súvisiacich právnych predpisov, ktorá vychádza z dôsledného rešpektovania a ochrany ústavných práv a právom chránených záujmov osôb zúčastnených na dražobnom procese, a to pri zachovaní najmä ústavného princípu primeranosti (čl. 1 ods. 1 Ústavy SR). Odvolací súd dopĺňa, že inštitút dobrovoľnej dražby je inštitútom, ktorý vo svojej podstate vážnym spôsobom zasahuje do práva vlastníť majetok podľa čl. 20 Ústavy SR s dosahom na ústavné právo na obydlie podľa čl. 19 v spojení s čl. 20 ústavy (ako je tomu aj v prejednávanej veci), a to bez akejkoľvek (preventívnej) ingerencie súdnej moci. Líniu ingerencie súdnej moci pri nútenom výkone súkromného práva podporuje aj ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva najmä k čl. 8 Dohovoru o ochrane základných práv a slobôd v znení jeho dodatkových protokolov (porov. napr. rozsudok vo veci Paulić v. Chorvátsko z 1. marca 2010, rozsudok Novoseletskiy v. Ukrajina (Sťažnosť 47148/99). Odvolací súd poukazuje ďalej aj na nález Ústavného súdu ČR z 8. marca 2005 sp.zn. Pl. ÚS 47/04, ktorým ústavný súd zrušil ustanovenie § 36 ods. 2 českého Zákona o verejných dražbách z dôvodu, že umožňovalo nútenú dražbu majetku bez toho, aby pohľadávka bola priznaná vykonateľným súdnym rozhodnutím alebo iným kvalifikovaným aktom poskytujúcim záruku vierohodnosti a kontrolovateľnosti. Ústavný súd skonštatoval, že otázky, ktoré v právnom štáte musí zodpovedať súd, zákon zveril do „rozhodovania“ živnostníka - dražobníka, pričom z tohto dôvodu je predmetná právna úprava nezlučiteľná s princípmi právneho štátu. Postihnutie

majetku výlučne súkromnými osobami - podnikateľmi sledujúcimi dosahovanie zisku takmer bez akejkoľvek verejnoprávnej ochrany v rozsahu, aký umožňuje slovenská právna úprava je diskutabilné aj vo svetle porovnateľných právnych poriadkov, ktoré na tak závažný zásah do vlastníctva vyžadujú rozhodnutie sudcu. Súkromné osoby - podnikatelia sú pritom v pozícii osôb, ktoré majú garantovať ochranu práv osôb zúčastnených na dražobnom procese. Odvolací súd si napríklad nevie predstaviť ako záložný veriteľ a dražobník môže garantovať nezávislý a nestranný výkon záložného práva, ktorého nezávislú a nestrannú verifikáciu by inak (ako je tomu v okolitých krajinách s príbuznou právnou tradíciou) garantoval súd. Atribút nezávislosti a nestrannosti je potrebné navyše posúdiť v kontexte, že záložný veriteľ si svojou úvahou a posúdením plnenia podmienok zmluvného vzťahu zabezpečuje „exekučný titul“, ktorý následne sám nútene voči dlžníkovi vykonáva. Nezávislosť a nestrannosť je len jednou, aj keď mimoriadne dôležitou, z ústavných požiadaviek, ktoré musia byť kladené na dražobníkov, a ktoré právna úprava svojou konštrukciou nezabezpečuje. Z dražobnej praxe sú pritom vážne indície, že dražobné spoločnosti sú prepojené s veriteľmi a doslova, že každý záložný veriteľ má „svojho“ dražobníka. Aj preto sa v praxi presadzuje názor, že najľahšia a najrýchlejšia „exekúcia“ dlžníkov a neplatičov je dražba a nie je neobvyklé, že dražba sa (pravidelne), dokonca ako hrozba, vyvoláva pri hrubom nepomere pohľadávky a hodnoty zálohu. Tento model správania, medzičasom hromadne uplatňovaný účastníkmi právnych vzťahov, vo svojej podstate vážne deformuje a popiera základné ústavné princípy ochrany práv a prispieva k realizácii práva vžitím tak, že účastníci záložných právnych vzťahov pri vymáhaní pohľadávky už ani neuvažujú nad primeranejšou súdnou exekúciou, ale rovno žiadajú „dobrovoľne“ predať majetok dlžníkov (záložcov). Takáto aplikačná prax majúca svoj základ a pôvod v platnej právnej úprave „dobrovoľných“ dražieb je nežiaducim až spoločensky nebezpečným obchádzaním a spochybňovaním inštitútov núteného výkonu rozhodnutia, (v ktorých sa v demokratickej spoločnosti štandardne prejavuje súdnou mocou garantovaný oprávnený vynucovací rozmer štátomocenskej autority), a to neraz pri popieraní ochrany práv dlžníkov a porušovaní ústavného princípu primeranosti (výkonu práva). Odvolací súd je presvedčený, že pri naplnení ústavného princípu primeranosti musí byť pri výkone záložného práva dražba nehnuteľnosti určenej na bývanie nad akúkoľvek pochybnosť inštitútom uspokojenia pohľadávky, ktorý má povahu ultima ratio.

47. Nebolo a ani nemôže byť zmyslom a cieľom právnej úpravy výkonu záložného práva to, aby niekto v dražbe „kúpil“ rýchlo a lacnejšie. Ako je naznačené vyššie, výkon práva má v právnom štáte principiálne limity, na ktorých musí spoločnosť za každých okolností bezvýhradne trvať, pričom týmito princípmi nie sú kúpiť rýchlo, lacno a pri nerešpektovaní ústavných práv osôb. Princípy zhmotnené v čl. 1 ods. Ústavy SR musí reflektovať a naplňovať nielen aplikačná prax, ale svojou normotvornou činnosťou aj zákonodarca. Ak zákonodarca konštruje právnu úpravu, dbá pritom na reflexiu ústavných limitov, ktoré podústavná právna úprava ďalej rozvíja. Preto ani záujmy veriteľa na uspokojení pohľadávky nemôžu byť hlavným cieľom realizácie právnej úpravy dobrovoľných dražieb, ako je mylne vžitá v aplikačnej praxi.

48. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené dôvody a na skutočnosť, že žalovaní k odlišnému právnemu posúdeniu veci neuviedli žiadnu právne významnú skutočnosť (§ 382 CSP), bolo treba nesprávny rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť (§ 388 CSP) a žalobe vyhovieť. Princíp dvojinštančnosti civilného sporového konania nie je ústavným princípom. Princíp právnej istoty v odvolacom konaní je možné dosiahnuť nielen zrušením rozsudku a jeho vrátením na ďalšie konanie, ale tiež tak, že odvolací súd oboznámi účastníkov so svojim právnym názorom a dá im príležitosť sa vyjadriť: „382 CSP.“ (do pozornosti tiež jeden z nálezov Ústavného soudu sp.zn. I. ÚS 777/07, z 31. 07. 2008, tiež rozsudok NS ČR vo veci 21Cdo 3820/2009 „Právo na spravедlivý proces je podle konstantní judikatury Evropského soudu pro lidská práva naplněno tehdy, je-li věc posouzena alespoň v jednom stupni orgánem, který naplňuje požadavek nezávislosti a nestrannosti ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. např. Delcourt v. Belgie, rozsudek ze dne 17. ledna 1970, Série A, č. 11, odst. 25, nebo Butkevičius v. Litva, rozsudek ze dne 26. března 2002, č. 48297/99, Sbíрка rozsudků a rozhodnutí 2002-II, odst. 43)“.

49. Z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na zachovanie práva účastníka na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na každý argument účastníka nie je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania, čo sa nepochybne v prejednávanej veci stalo (porovnaj napr. m.m. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.9.2012 vo veci Vojtěchová proti Slovenskej republike /sťažnosť č. 59102/08/, nález

Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.9.2011, č.k. I. ÚS 361/2010-34, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.6.2009, sp.zn. 5 M Cdo 8/2008).

50. O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 396 ods. 1, 2 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. Vzhľadom na to, že odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil, rozhodol o trovách prvoinštančného, ako aj odvolacieho konania tak, že ich nárok priznal úspešnej žalobkyni voči žalovaným spoločne a nerozdielne v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

51. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011, § 393 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 C.s.p. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).